Mi o sebi

Glasilo Društva upokojencev Škofja Loka št.19 letnik VI marec 2012

Moški del Vrelca je ženskam čestital s pesmijo.

Ženska. Ženske. Kako pomembna bitja.

Vlasta Nussdorfer

Razstava likovnega krožka

Slovesnost ob kulturnem prazniku in dnevu žena

Harmonikar prof. Viktor Zadnik

Razglasitev ambasadorke dejavnega staranja in medgeneracijske solidarnosti za Gorenjsko

NAPOVEDNIK

Foto: Zlata Ramovš

Foto: Maja Zakotnik

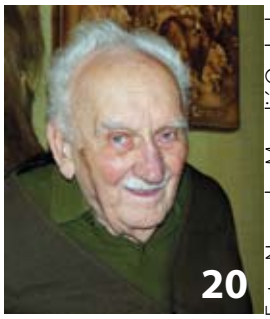

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Foto: Zlata Ramovš

Foto: Nevenka Mandić Orehek

4 **Iz naše preteklosti – Janez Liechtenecker**

5 **Slavnostna prireditev ob slovenskem kulturnem prazniku in dnevu žena**

8 **Prostovoljstvo je vrednota**

Majda Galovič

Marta Satler

10 **Na obisku pri Danici Celestina**

11 **Univerza za tretje življenjsko obdobje**

Mednarodni festival znanja in kulture v Škofji Loki

14 Nasveti za branje

15 Novo v galeriji Hodnik

16 Priznanja prostovoljcem – mediatorjem

Bralni krožek

17 Slikanje nas navdušuje

18 **Glasba**

Obujamo staro pesem

Še bomo peli

Koncert generacij

19 **Zmanjšajmo padce v starosti**

20 **Dolgo, dolgo življenje**

Pogovor z Milošem Mlejnikom

22 **Zanimive osebnosti**

Tončka Potočnik je na Prisojniku drugič vstopila v svet živih

23 **Športni mozaik**

Zaključek 31. ŠRI

24 Letos bomo organizirali prvenstvo PZDU Gorenjske v streljanju in namiznem tenisu

25 Sedmi medobčinski veleslalom – začetek 32. ŠRI

Tradicionalno kegljaško druženje z DU Jesenice

26 Izjemni dosežek Petra Mravlje

V smučanju smo prvaki Gorenjske za leto 2012

27 **Gremo na pot**

29 **Spomini na šolo pri uršulinkah**

30 **Projekt Starejši za starejše**

31 **Kje so naši člani?**

Izlet prostovoljcev

32 **Nagrada in čestitke PZDU Gorenjske**

33 **Prodajna konferenca hotela Delfin**

34 **Koristne informacije**

Vabljeni v našo družbo

UVODNIK

Borjana Koželj

»**Svoboda je pogoj ustvarjanja novih kulturnih dobrin,**« je poudarila prof. Ana Kranjc v uvodnem govoru na prvem festivalu univerz za tretje življenjsko obdobje.

Leto 2011 je bilo leto prostovoljstva. V našem društvu in univerzi smo tako delovali, saj vse naše delo temelji na prostovoljnem delu. Na tem temelju se odvijajo vse športne aktivnosti, deluje pevski zbor Vrelec, izvaja se projekt Starejši za starejše, s takšnim delom pokrivamo celotno področje izobraževanja in kulturnega delovanja univerze.

Julija 2011 je Evropski parlament **leto 2012** uradno razglasil **za Evropsko leto aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti.** Namen Evropskega leta aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti pa je izmenjevati si dobre prakse in povečati ozaveščenost o soočanju z izzivi, ki jih prinaša staranje.

Prebivalstvo se stara. Daljše življenje je uspeh civilizacije in družba se mora temu prilagajati. Toda pri tem se postavlja še veliko vprašanj, kako naj se družba prilagodi? Kako premagati stereotipe, ki se držijo starejših? So starejši res vedno zlovoljni, bolni, depresivni, osamljeni? So starejši odrinjeni na rob družbe? Vse našteto ne velja samo za starejše, ampak velja za vsa starostna obdobja. Staranje je vseživljenjski proces, ki se začne že v mladosti. Že zelo zgodaj je potrebno misliti na aktivno staranje. Kdaj se človek sploh počuti starega? Ta občutek je zelo subjektiven. Gotovo pa se je potrebno na upokojitev pripravljati. Že v mladosti moramo začeti gojiti nekatere konjičke, s katerimi se bomo lahko ukvarjali daleč v pozna leta. Da bomo lahko sledili razvoju družbe, moramo ohranjati povezanost z mlajšimi generacijami ter se izobraževati za življenje in ne le za delo, svojo modrost moramo ponuditi mlajšim, da ne bi šla v pozabo. Skrbeti moramo za zdravo življenje ter čim dlje ostati mobilni in neodvisni.

Vse te cilje od skrbi za aktivno staranje do medgeneracijskega povezovanja smo v našem društvu že doslej uresničevali in obljubljamo, da bomo v letošnjem letu vse to še poglabljali.

Univerza je uresničene cilje predstavila strnjeno. 13. decembra 2011 se je v starodavni lepotici Škofji Loki srečala vrsta univerz za tretje življenjsko obdobje iz vse Slovenije. Pet predstavnic je pokazalo vso svojo ustvarjalno energijo in izrazno moč na področju kulture. Naša univerza je predstavila Marinkino knjižnico. Hkrati je v muzeju potekala konferenca v okviru projekta Krepitev NVO v izobraževanju starejših, na kateri smo predstavili uveljavljanje prostovoljnih kulturnih mediatorjev v muzeju in njihov prispevek družbi. Starejši smo pokazali, da smo lahko še zelo ustvarjalni. Festival je bil priložnost za druženje in predstavitev našega dela na področju izobraževanja in kulture. Trudili se bomo, da bo postal tradicionalen in bo potekal vsako leto v drugem kraju ter prikazal ustvarjalnost naslednjih petih univerz.

Odločitev za samostojen festival je bila prava, saj se univerze na Festivalu za tretje življenjsko obdobje, ki poteka na začetku novembra v Cankarjevem domu, ne morejo dobro predstaviti. Menimo namreč, da omenjeni festival zajema preveč široko področje življenja starejših in je postal preveč komercialen.

Še naprej bomo delali z veliko vnemo in k vsem našim akcijam vabimo vse vas, ki se še ne počutite stare, ampak imate kljub letom še dovolj moči, da jih nekaj lahko podarite tudi drugim. Naša prednost je svoboda!

KOLOFON

Izdajatelj:
Društvo upokojencev Škofja Loka
Partizanska cesta 1, 4220 Škofja Loka
Tel. (04) 512 06 64
e-pošta: drustvoupokojencev@siol.net

Odgovorna urednica:
Jelka Mlakar

Stalne sodelavke:
Meri Bozovičar, Julija Jenko, Borjana Koželj, Marinka Logar, Marinka Mesec, Maruša Mohorič, Nadja Podgoršek

Lektorica:
Marija Draškovič

Oblikovanje:
Nevenka Mandić Orehek

Urednica fotografije:
Zlata Ramovš

Tisk:
GTO Košir d.o.o.
Naklada: 2500 izvodov

Posamezni izvod stane 1,00 EUR.
ISSN 1855-0975

Naslednja številka bo izšla 8. junija 2012.

DRUŠTVO UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA
Partizanska cesta 1, 4220 Škofja Loka
MŠ: 5010721000
DŠ: SI99746352
Tajništvo: 04/512 06 64 in 040 226 667
Fax: 04/512 63 09
Računovodstvo: 04/512 63 08
Blagajna: 040 857 273
E-mail: drustvoupokojencev@siol.net
Uradne ure: sreda in petek od 8. do 12. ure

JANEZ LIECHTENECKER, ŠESTI PREDSEDSEDNIK DU ŠKOFJA LOKA

Julija Jenko

Bil je pokončen, pošten in družaben človek. Njegovo delo ni bilo poplačano z denarjem, ker so takrat vse aktivnosti potekale predvsem ljubiteljsko.

Rodil se je 9. oktobra leta 1925 v Ljubljani kot nezakonski sin. Po pripovedovanju je v mladosti doživel veliko grenkega. Takratna tajnica in blagajničarka Francka Langerholc se spominja, da je večkrat omenjal svojo pol sestro.
Sicer pa je o njegovi mladosti znanega zelo malo. Katero šolo je obiskoval in kje, nisem izvedela niti od njegovega sina. Več kot dvajset let je služboval v Interevropi v Ljubljani in bil dolgo zaposlen na carini na Ljubelju, kjer se je leta 1988 tudi upokojil. Bil je poročen in je živel v Kranju. Ima sina Dušana, ki še vedno živi v Kranju. Nekaj let pred upokojitvijo se je preselil v Škofjo Loko na Novi svet k prijateljici Mimi Žbontar, s katero sta se spoznala v službi. Takoj po upokojitvi se je skupaj s svojo partnerko včlanil v društvo upokojencev in ker so bili takrat brez predsednika, je prevzel to funkcijo. Društvo je imelo takrat prostore v stavbi na Šolski ulici 1. V kleti so imeli bife in dva klubska prostora, v pritličju pa pisarno. Ob poslopju je bilo enostezno balinišče, na katerem so pridno trenirale predvsem ženske in tudi moški. Upokojenke so prijateljsko tekmovale z Žirovkami, saj je bil začetnik in pobudnik balinanja v društvu Franc Strel iz Žirov. Predsednik Janez Liechtenecker je spodbujal vse aktivnosti, ki so v društvu potekale že prej. Vedno je skrbno pripravljal avtobusne izlete po domovini in tujini. Imel je licenco za turističnega vodiča, govoril je nemško in na meji so ga že vsi poznali, zato loški upokojenci pri pregledovanju avtobusov niso imeli slabih izkušenj. Ker se je število članov društva začelo povečevati, so se pojavile tudi želje po novih izletih, zato je Janez ustanovil komisijo za izlete, ki sta jih vodila takratna tajnica Olga Medič in Ivan Hari. Takrat so v pisarni delali vsi vse in tako je predsednik opravljal tudi tajniške in blagajniške posle, predvsem pa je budno spremljal poslovanje bifeja.

Foto: Družinski arhiv

Ko sem se leta 1991 včlanila v društvo, smo pričeli s kolesarskimi izleti, ki so bili vedno organizirani tako, da smo šli še malo peš in se na koncu okrepčali v kakšni gostilni. Na čelu kolone je bil predsednik z zastavico, nekdo pa je bil na koncu. Leta 1992 sem prevzela organizacijo športa, ker mi je predsednik popolnoma zaupal in sva dobro sodelovala. Pričeli smo trenirati kegljanje in pridružil se nam je tudi on. Ko smo začeli hoditi na krajše pohode, nas je Janez Liechtenecker vedno spremljal. Udeleževali smo se tudi srečanj gorenjskih in slovenskih upokojencev. Srečanje gorenjskih upokojencev je enkrat organiziralo tudi naše društvo, vendar nismo imeli sreče z vremenom. Kmalu po začetnih govorih in nastopu našega pevskega zbora, se je vlil dež in vsega je bilo konec. Spominjam se tudi, da je predsednik prirejal pustne in novoletne zabave, najprej v prostorih društva, kasneje v dvorani vojašnice, kjer je danes Ljudska univerza, pa tudi v restavraciji na Nami.
V mandatu Janeza Liechteneckerja je DU Škofja Loka doživelo hud udarec. Leta 1994 so se morali izseliti iz stavbe na Šolski ulici št. 1, ker je bila v postopku denacionalizacije stavba vrnjena dedičem. Predsednik je na vse mogoče načine iskal nove prostore in društvo je začasno dobilo majhno pisarno v Domu zveze borcev na Kidričevi ulici. Zaradi prostorske utesnjenosti so aktivnosti društva skoraj zamrle. Končno je težavam loških upokojencev prisluhnil tedanji župan Igor Draksler in društvo se je preselilo v prostore ambulante v bivši vojašnici. Predsednik je spremljal selitev in opremljanje teh prostorov od jutra do večera. Takrat so kupili tudi cisterno in uredili kurilnico za ogrevanje. Poleg tega se je s krajevno skupnostjo Kamnitnik dogovoril za postavitev enosteznega balinišča, ki ga je društvo žal uporabljalo le kratek čas, saj so ga zaradi ureditve sedanjega sodišča in parkirišča morali podreti. Liechtenecker je bil zelo razočaran, ker društvu nihče ni povrnil vloženega denarja in dela.
V tem času je prišlo do novih sprememb tudi pri pevskem zboru. Leta 1999 je odstopil vodja moškega pevskega zbora in ker je bilo vse več žensk, ki bi rade pele, je predsednik podprl pobudo za ustanovitev mešanega pevskega zbora VRELEC, ki uspešno nastopa še danes.
Društvo se je vedno bolj soočalo s pomanjkanjem denarja, visoko najemnino, ostrejšimi zakonskimi predpisi, strožjim nadzorom nad poslovanjem bifeja in uvajanjem računalnikov.
V burnih štirinajstih letih predsednikovanja je Janez Liechtenecker k razvoju društva prispeval ogromno. Žal je moral zaradi bolezni, ki ga je pestila že nekaj časa, leta 2003 vodenje prepustiti svoji naslednici Mani Veble Grum, ki je tudi predlagala, da so se mu vsi člani upravnega odbora DU javno zahvalili

na koncertu našega MePZ Vrelec in mu podarili enotedenski dopust v Strunjanu, vendar je bil Janez takrat v bolnišnici.
Janez Liechtenecker je bil dejaven tudi izven našega društva. Izvoljen je bil v upravni odbor Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, osem let pa je bil član upravnega odbora ZDUS. Prisluhnil je tudi potrebam drugih društev ter filatelistom in Rdečemu križu nudil prostor za njihovo dejavnost. Spodbujal je dobre odnose s sosednjimi upokojenskimi društvi Žiri, Sovodenj, Gorenja vas - Poljane in Železniki. Ko je prenehal voditi društvo, je ostal še nekaj časa član upravnega odbora in takrat je na pobudo nove predsednice Mane Veble Grum za vodenje društva od ZDUS prejel veliko plaketo. Ko je umrla njegova Mimi, zanj ni bilo več življenja in 29. junija 2008 je sklenil svojo življenjsko pot. Skupaj s svojo Mimi počiva na Mestnem pokopališču v Škofji Loki.
Vsi se ga še vedno radi spominjamo, še posebej starejši upokojenci, ki smo z njim preživeli lepe trenutke.

OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU IN DNEVU ŽENA

PESNIKU V SPOMIN IN ŽENSKAM V ZAHVALO

Nadja Podgoršek

Letos smo praznovanje slovenskega kulturnega praznika in dneva žena združili v eno prireditev, ki je potekala 28. februarja 2012 v prostorih Osnovne šole Škofja Loka–Mesto.

Prireditev je kot ponavadi povezovala **Marinka Mesec.** Za prijeten začetek je MePZ Vrelec zapel nekaj novih pesmi, posebej za dame pa je zapel še moški del zbora. Navzoče je nato pozdravil predsednik našega društva **Miro Duić.** Vsem sodelujočim se je zahvalil za prizadevnost pri organizaciji proslave in za številne aktivnosti, pri katerih celo leto sodelujejo člani društva kot prostovoljci, predvsem kot prostovoljke. Za konec je ženskemu delu občinstva zaželel prijeten materinski dan. Nato je Marinka prebrala pesem iz skoraj neznane knjižice Prešernovih nagajivih pesmi, prof. Viktor Zadnik pa je na harmoniko zelo občuteno zaigral uglasbeno Prešernovo pesem Luna sije.
Drugi del prireditve je bil posvečen dnevu žena. Navzoče je najprej pozdravil župan občine Škofja Loka **mag. Miha Ješe** in čestital vsem ženskam, ki so se trudile za otroke, za Loko in za domovino, kot je poudaril. Menda so v vseh porah družbenega življenja v Škofji Loki najbolj aktivne prav ženske, ker so vztrajnejše in je med njimi največ prostovoljk. Čestital je tudi Borjani Koželj za občinsko priznanje, ki ga je prejela leta 2011. Poudaril je, da bo letos medgeneracijsko sodelovanje še posebej živahno. Podpora našega društva bo še posebej pomembna pri prizadevanju za pridobitev novega doma starejših v Škofji Loki.
Nato je vodja Univerze za tretje življenjsko obdobje **Borjana Koželj** povedala, da je Slovenska univerza za tretje življenjsko obdobje naši univerzi zaupala imenovanje **ambasadorja dejavnega staranja in medgeneracijske solidarnosti 2012 za Gorenjsko.** Odločili smo se za **Nevenko Mandić Orehek.**

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Gimnazijec Marcel Nahtigal

V delu slovesnosti, ki je bil posvečen dnevu žena, je **Marcel Nahtigal, dijak prvega letnika Gimnazije** Škofja Loka, opisal delovanje mladih v medgeneracijskem sodelovanju. 21. aprila bodo sodelovali v akciji Slovenske filantropije, v okviru katere bodo izvajali računalniške tečaje za starejše in jih tudi učili ravnati z mobilnimi telefoni.
Še enkrat se je priporočil za sodelovanje z mladimi. **Marta Satler** je predstavila ustvarjanje

OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU IN DNEVU ŽENA

likovnega študijskega krožka pod mentorstvom Edija Severja in prisotne povabila na ogled razstave nastalih likovnih del.

Foto: Arhiv Marta Satler

Ustvarjalke likovnega krožka z Edijem Severjem

Poseben čar je slovesnosti dalo pismo **VLASTE NUSSDORFER, predsednice Belega obroča in predsednice Kluba z razlogom – Janine Slovenke,** o vlogi žensk v slovenski družbi. Med drugim je zapisala:

»Vse, kar se je zgodilo včeraj, je že mimo in prav nikoli več se enak dan ne bo ponovil. Jutrišnji dan je prav tako velika neznanka. Torej je vse, kar imamo, današnji dan. Zato je zelo pomembno, da razmišljamo o lepem in prijaznem. Ženska. Ženske. Kako pomembna bitja. Če samo pomislim, kako bi brez nas živeli moški, ki nas v našem življenju obdajajo, osrečujejo in tudi žalostijo, si zagotovo lahko rečem, da bi kaj kmalu ugotovili, kakšna je naša vrednost. Neprecenljiva. A svet je do nas pogosto zelo krivičen.

Foto: Osebni arhiv

Vlasta Nussdorfer

Še vedno so mnoge ženske za enako delo slabše plačane kot moški, v politiki se govori o ženskih »kvotah«, kar je poniževalno. Mnogi moški se hvalijo in pohvalijo, da so ženi pomili posodo, pomagali pospraviti stanovanje ali celo kaj skuhali, čeprav so ženske prišle domov skupaj z njimi in jih čaka še kup opravil. Kdo je komu pomagal? Delo mora biti skupno, tako kot so skupni otroci, če imamo srečo, da jih dobimo.

Res je, da ženske danes ne preživijo več vseh dni s kuhalnico v roki, pač pa v mnogih poklicih in na delovnih mestih celo prednjačijo. So uspešne športnice, direktorice, predsednice vlad in celo držav, mame, žene, babice, delavke za stroji, kmetice, slikarke, pisateljice in še marsikaj. A mnoge dobre, plemenite in občudovanja vredne ženske živijo tiho in skromno, se bojujejo za vsakdanji kruh in preživetje, hitijo podnevi in ponoči, se ubadajo z otroki in prenašajo marsikatero gorje. Misliti je treba nanje in jim reči, da si zaslužijo boljše, lepše, prijaznejše življenje. A zmogli bomo le skupaj in to korak za korakom in s premiki, ki bodo kazali lepšo prihodnost. Naj nam končno začne uspevati. Ženska energija je neizmerna in pravijo, da kar lahko naredi ženska, ne morejo niti voli s plugom.«

Nevenka Mandić Orehek, ambasadorka dejavnega staranja in medgeneracijske solidarnosti 2012 za Gorenjsko

Nevenka je naša vzornica. Njeno delo je zelo pomembno za dobro starejših in njihovo povezovanje z mlajšimi generacijami, hkrati pa je to častna funkcija.

Že ves čas od upokojitve je družbeno zelo dejavna in aktivna na kulturnem in izobraževalnem področju društva, poleg tega pa lepe rezultate dosega tudi v športu.

V okviru Univerze za tretje življenjsko obdobje Škofja Loka skrbi za svojo osebnostno rast, saj se vsako leto izobražuje v več študijskih krožkih, poleg tega je tudi animatorka v krožku angleške konverzacije. Sodelovala je pri prevajanju stripa treh legend iz življenja srednjeveškega mesta Škofja Loka z naslovom O škofu, mostu in starem gradu. Osebnostno jo izpolnjuje prostovoljstvo na raznih področjih. V Marinkini knjižnici dela že več let. Udeležila se je tridnevnega seminarja ob vključitvi knjižnice v knjižnični sistem COBISS, veliko bere, in zato je tudi dobitnica bralne značke za leto 2011. Pri vodenju univerze v pisarni je zanesljiva sodelavka. Svoje znanje računalništva podarja drugim v akciji »Znaš, nauči drugega.« Uspešno oblikuje vse naše plakate, vabila, obvestila, voščila, priznanja, predvsem pa se kali kot oblikovalka glasila Mi o sebi in e-novic Od tu in tam, kjer objavlja razne članke. S fotografskim aparatom dokumentira dogajanja v DU in U3.

Nevenka pa svoje energije ne namenja le društvu upokojencev in univerzi, ampak deluje tudi na družbeno-političnem področju, v sindikatu upokojencev Gorenjske, v Zvezi borcev za vrednote NOB in v Strelskem društvu Škofja Loka. Že dolgo je tudi krvodajalka. In ne nazadnje, skrbi tudi za svojo 93. letno mamo, ki živi v domu starejših.

OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU IN DNEVU ŽENA

Foto: Brigita Lužar

Nevenka Mandić Orehek, prva gorenjska ambasadorka dejavnega staranja in medgeneracijske solidarnosti

Nevenka Mandić Orehek
»V vlogi prostovoljke se počutim zelo dobro.«

Nevenka je prevzela odgovorno in častno funkcijo ambasadorke.

Najprej smo jo povprašali, ali jo je pričakovala in kako jo je sprejela.

► Ne, tega naziva nisem pričakovala. Veseli pa me, da so mi sodelavke in sodelavci to funkcijo zaupali.

Ali si predstavljaš, kaj pomeni funkcija ambasadorja in kakšne bodo odslej tvoje dolžnosti povezane z njo?

► Ker je to častna funkcija, je moja dolžnost nadaljevati dosedanje prostovoljno delo.

Ti to imenovanje predstavlja veliko odgovornost in obremenitev ali pa jo občutiš kot nagrado ?

► Smisel prostovoljnega dela je delo zase, ker nas bogati, in seveda za druge. Na naziv ne gledam kot na obremenitev. Tudi do sedaj sem delala, ker sem to želela in ne zato, ker bi morala. Gotovo bi bilo dobro, da bi zmanjšala število področij delovanja, ampak to je težko. Trudim se, da si ne naložim novih nalog, vendar pa se potem pojavi Borjana z dobro idejo, za katero se navdušim in dan ima kmalu spet premalo ur. Nagrada? Vsaka nagrada je tudi obvezujoča. Vem, da bom še naprej tako delala, saj dodatne zadolžitve enostavno ne morem sprejeti, ne da bi se odpovedala tistemu času, ki ga imam zase.

O proslavi so povedali.

Majda Oblak

Ali radi obiskujete tovrstne proslave in kaj vam pomenijo?

Foto: Osebni arhiv

► Na različne proslave in podobne prireditve grem zelo rada, ker to meni ne pomeni le srečanja s prijateljicami, temveč predvsem ohranjanje spomina na slovenske osebnosti in praznike. Proslava mi je bila všeč in verjamem, da je od organizatorja zahtevala kar precej truda.

Se vam je zdela združitev kulturnega praznika in dneva žena primerna?

► Združitev obeh jubilejev v eno prireditev pozdravljam. Prav nič ne bi bilo narobe, če bi se našega Prešerna spomnili še ob kakšni drugi priložnosti, ne samo 8. februarja.

Foto: Osebni arhiv

Minka Likar

► Odkar sem upokojena, se vedno udeležim občinske proslave ob kulturnem ali materinskem prazniku v naši občini Gorenja vas-Poljane. Vabila DU in U3 Škofja Loka na skupno proslavo sem bila zelo vesela.

Ali je proslava izpolnila vaša pričakovanja?

► Kadar sem med zbranimi udeleženci proslave, se vedno zelo vživim v dogajanje. Kultura, tudi sodelovanje v kulturi, mi pomeni vedno več, ne glede, ali je to pesem, recital ali umetniška beseda. Hvala tokratnim organizatorjem in izvajalcem, pa razstavljalcem za odličen izbor in res prijeten program.

Se vam je zdela združitev kulturnega praznika in dneva žena primerna?

► Glede na dejstvo, da so prazniki blizu skupaj in je med ostalimi dogajanji v mestu težko poiskati ustrezen termin za proslavo, se mi zdi takšna združitev odlična.

Marta Satler

► Takšnih srečanj se udeležujem, če je le mogoče. Zdi se mi dovolj, da se srečamo enkrat letno, saj upokojenci pregovorno nimamo veliko časa. Termin se mi zdi zelo primeren, ker lahko združimo več jubilejev v eno prireditev in ob tem opozorimo tudi na naše uspehe.

Foto: Zlata Ramovš

PROSTOVOLJSTVO JE VREDNOTA

ZMENEK S PROSTOVOLJKO MAJDO GALOVIČ

Maruša Mohorič

Za dušo poje v našem zboru Vrelec, za zdravje gre vsak dan na sprehod. Želi si, da bi glasilo Mi o sebi izhajalo čim dlje, ker ji je njegov izid popestril »tisti« petek. V naslednjih vrsticah vam predstavljam Majdo Galovič, skoraj sosedo v naselju z okrog tisoč prebivalci.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Srečala sem jo nekega jesenskega dne. Ker so me do tedaj zavrnili že trije možni raznašalci, sem jo zelo previdno vprašala, ali bi bila pripravljena raznašati naše upokojensko glasilo Mi o sebi članom društva na Partizanski cesti. »Seveda, lahko grem še na Šolsko ulico,« je preprosto odgovorila in mi polepšala dan, saj iz izkušnje vem, da ni lahko oddati od 135 do 140 izvodov v nepregledno število nabiralnikov v vsaki stolpnici.

Tako je postala ena od prostovoljk, ki štiri petkove dopoldneve na leto razveseli članstvo v svojem okolišu. Decembrsko številko leta 2007 je izročila naslovnikom osebno in jim v imenu društva voščila prijetne praznike.

Vedno pride med prvimi, napolni svoj nahrbtnik in se čez dobro uro vrne po naslednjo polovico glasil. Pravi, da so upokojenci revije veseli. Nekateri jo kar pričakajo in potem skupaj iščejo prave nabiralnike. Tudi poštar ji je že pomagal. Želi si, da bi glasilo izhajalo čim dlje in razveseljevalo naše člane, saj nekateri preberejo vse od prve do zadnje strani.

Za pobiranje članarine pri članih na domovih se ni odločila, saj meni, da se vsak lahko sprehodi čez cesto in se oglasi v društvu. Z veseljem bi pa šla k nekomu, ki je bolan ali težko hodi, če bi jo o težavah obvestil/a.

Majda dela tudi kot prostovoljka pri projektu Starejši za starejše, v okviru katerega obiskujemo in anketiramo člane in nečlane društva, starejše od 69 let. Želi si, da bi bili ljudje bolj pripravljeni za pogovor, saj gre za zelo splošna vprašanja. Zgodi se, da obstane pred zaprtimi vrati.

Upokojenka je od leta 2003, pokojnino si je prislužila v loški Odeji. V društvo se je vpisala zelo hitro, saj je želela sodelovati v pevskem zboru Vrelec, ker rada poje. Pri zboru ji je zelo všeč, ker gre za veliko družino, kjer se ogromno naučijo in tudi nasmejijo; so zelo pozitivna skupina. Vadijo praviloma enkrat tedensko, pred nastopi pa dvakrat tedensko. Veliko nastopajo v cerkvah, kjer je odlična akustika. Zelo se veseli obiska Murske Sobote, ko bodo vrnili obisk tamkajšnjim upokojencem.

Majdina velika ljubezen je tudi klekljanje. Za 30. rojstni dan je dobila punkelj, nekaj časa je imela zasebno učiteljico. Zelo je vesela, da je bil na naši univerzi na pobudo Marije Debeljak pripravljen tečaj klekljanja in močno upa, da bo mentorica gospa Mici Koblarjeva spet prišla in da se bodo tečajnice lahko naučile novih vzorcev.

Zdi se mi, da je Majda kar srečen človek, mi pa smo veseli, da je ena od prostovoljk v društvu, ki so pripravljeni narediti dobro delo.

MARTA SATLER, PROSTOVOLJSTVO JE NJEN NAČIN ŽIVLJENJA

Borjana Koželj

Je kdo ne pozna? Marta je prava prostovoljka, torej takšna, ki nima nikoli časa. Njeno delo dokazuje, da prostovoljstvo ni prostočasna dejavnost. Vse njene aktivnosti temeljijo na izobraževanju in iz njega izhajajo.

Ali je vse prostovoljno delo, ki ga opravljaš, po tvoji duši? Se ti ne zdi kdaj vse pretežko?

► Bolje bi bilo, da tukaj drugega vprašanja ne bi bilo. Vsekakor in predvsem je to delo pisano meni na kožo. Tega ne veš, dokler ne poskusiš. To je nova dimenzija dela.

Kje vse delaš kot prostovoljka?

► Na Onkološkem inštitutu, v Loškem muzeju in v Afriki. Na Onkološkem inštitutu v Ljubljani sem se leta 2006 udeležila predavanja o paliativni oskrbi in psihologiji. Tam sem izvedela za možnost prostovoljnega dela. Po podpisu dogovora med inštitutom in Univerzo za tretje življenjsko obdobje v Ljubljani sem začela delati med prvimi.

Na Onkološkem inštitutu je veliko hodnikov in ambulant, ki jih obiskovalci težko najdejo. Prostovoljke pospremimo obiskovalce, usmerjamo nove paciente, pogosto pa obiščemo tudi bolnika,

za katerega vemo, da nima obiskov. Bolniki se z nami radi se pogovarjajo o bolezni, o možnostih in predvidevanjih. Načeloma se pogovorov o prognozah izogibamo, saj tega znanja nimamo. To so bolj površni pogovori. Bolniki govorijo o tem, v kakšnih razmerah živijo in kako jih skrbi, ali bodo zmogli. Potrebujejo nekoga, da jih posluša. Bolniki se o marsičem s sorodniki težko pogovorijo in takrat smo na razpolago mi.

To je naporno delo in ti si tam vsak teden vsaj enkrat. Veliko ti pomeni tudi delo v Loškem muzeju.

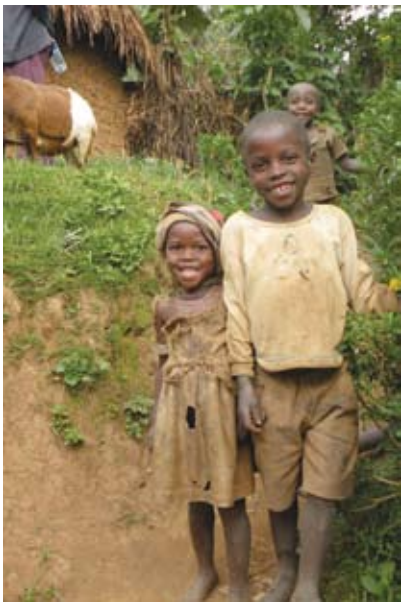

Foto: Osebni arhiv

Marta v Afriki srečuje le nasmejane otroke.

► To prostovoljno delo mi je zelo všeč, ker je posvečeno muzeju. Zdaj sem prostovoljna kulturna mediatorka. Pri tem delu mi je všeč to, da nisem le varuh zbirke, ampak pridem v stik z obiskovalci, ki si želijo o razstavi zvedeti še kaj več, poklepetati o razstavljenih slikah. Ker sem zgovorna, vedno znova navežem prijateljske stike s turisti z raznih koncev sveta. Z galerijo v Loškem muzeju me veže tudi veselje do slikanja, saj že štiri leta slikam tudi sama in počasi lepo napredujem. Res pa je, da se mi je muzej priljubil že leta 1964, saj sem svojo poklicno pot začela v preparatorskem laboratoriju za papirno gradivo Muzeja ljudske revolucije. Restavrirali smo zgodovinske dokumente, stare knjige, grafike in drugo.

Afrika je tvoja ljubezen, izziv.

► Tja se že nekaj let stalno vračam in vedno s seboj prinesem kup novosti za tamkajšnje otroke in njihove starše.

Danes je predsednica Društva Edirisa Slovenije, ki je nastalo na pobudo slovenskih prostovoljcev ugandskega društva Edirisa. Čeprav ima samo 8 članov, je njihov program obsežen in vedno tudi izpolnjen.

Zakaj si se odločila ravno za Ugando?

► Pred leti sem se po prestani bolezni odločila preveriti, kako dobro sem se pozdravila in našla sem nek naslov v Ugandi. Rekli so, naj kar pridem. Otroke smo učili plavanja, šivanja, vrtnarjenja in še mnogo drugega.

K delu je pritegnila še upokojenko Miro, Romano, ki je učiteljica v Kranju, in svojo vnukinjo Nino. Napisala je drobno knjigo za ugandske otroke, ki je prevedena v angleški jezik in v lokalni jezik rukiga. To je bila prva otroška knjiga v domačem jeziku otrok, ki jim pomaga, njen naslov pa je Hišica z dvema oknoma. Njen naslednji projekt je bil ustanavljanje šolskih knjižnic in izobraževanje učiteljev, kako knjige uporabljati pri pouku. Tako spodbujajo učenje branja. Sledil je projekt v podporo manjšini Batwa, ki se ne znajo boriti za svoje pravice. O njih te dni snemajo dokumentarni film in izdali bodo knjigo njihovih zgodb.
Danes nastaja že nov projekt, kako poskrbeti za bolj dostopno izobraževanje otrok, ko zaključijo osnovno šolo. Vse projekte je sofinanciralo Ministrstvo za zunanje zadeve Republike Slovenije. Tudi ta zadnji čaka na novo vlado, ki bo razpisala nove projekte, in potem se bo delo zopet začelo… in gremo v Ugando.

Ob tej priložnosti bi bralce glasila povabila k sodelovanju. Na naši spletni strani www.edirisa.si je vse napisano o našem delu. Tukaj je pa še račun: Društvo Edirisa Slovenije, Demšarjeva cesta 5, 4220 Škofja Loka. TR: 906720000294068, Poštna banka Slovenije d.d. Koda: CHAR

Res nam tako manjka denarja, v naših šolah in vrtcih je 2000 otrok.

Foto: Osebni arhiv

Marta z otroki pri Pigmejcih Batwa

Tudi doma te čakajo otroci.

► Vnukov je že pet in so eno samo veselje. Najstarejša vnukinja Nina že hodi po mojih stopinjah. Ko sem bila lansko leto z njo tam doli, se je z domačimi otroki dobro ujela. Te najmlajše pa seveda včasih dobim v varstvo in takrat se imamo najlepše. So pa še otroci v vrtcih in šolah, ki jim hodim pripovedovat o tem, da Afrika ni le lakota in beda, ampak je predvsem veselje in prijazni ljudje na vsakem koraku.

NA OBISKU PRI DANICI CELESTINA

LEPA BESEDA VEDNO LEPO MESTO NAJDE.

Marinka Mesec

Prostovoljno delo je vrednota, ki je pri nas še vedno premalo cenjena. V Društvu upokojencev Škofja Loka dela okrog 70 prostovoljcev, večinoma žensk. Med njimi je tudi Danica Celestina, s katero se v društvu verjetno največkrat srečate. Na vabilo prijateljice je sprejela v društvu »začasno« delo, pobiranje letne članarine. Pravi, da naši upokojenci dokaj redno plačujejo članarino in da z njimi nima nobenih slabih izkušenj. Do nje so zelo pozorni, ona pa jim rada pomaga in ustreže, če ima kdo kakšno željo ali prošnjo. Zelo je zadovoljna z ekipo sodelavcev, s predsednikom na čelu, saj se velikokrat spomni svojih sodelavcev. V začetnih mesecih leta je Danica v društvu vsak dopoldan, da člani lahko poravnajo članarino, in za vsakega ima prijazno besedo. Članarino in prijave za izlete še vedno vpisuje ročno na listni seznam, saj pravi, da je tako najlaže takoj in sproti popravljati spremembe.

Foto: Zlata Ramovš

Danica je doma iz Zagorja ob Savi. V Škofji Loki živi že 48 let, zato se počuti kot prava Ločanka. Svojo prvo službo je dobila v Gorenjski predilnici, kasneje pa se je zaposlila v Iskri servis v Ljubljani, kjer je najprej opravljala administrativna dela, potem pa napredovala na delovno mesto referent tržne operative in se tam tudi upokojila. Njeno življenje teče umirjeno. Zna poskrbeti za svoje zdravje in sprostitev. Spomladi, ko se zunaj ogreje, se z vso skrbnostjo posveti obdelavi njive, ki jo ima blizu doma. Na njej pridela veliko zelenjave, ki jo uporabi sama ali pa jo da hčerki, ki se je že odselila, in ima družino. Vsak dan pride k njej na kosilo 13-letni vnuk, ker ima še popoldanske športne obveznosti. Danica je zelo praktičen tip ženske. Od pomladi do jeseni se z največjim veseljem vozi s kolesom po bližnji okolici Škofje Loke, v Poljansko ali Selško dolino, in opazuje prekrasno naravo. Na univerzi za tretje življenjsko obdobje je obiskovala tečaj nemškega jezika. Rada se igra z barvami, ki jih nanaša na papir, in tako nastajajo čudoviti motivi z rožami v naravi ali v vazi. Že v rani mladosti jo je njen oče poučil, naj jo v življenju vedno spremlja rek: »Lepa beseda vedno lepo mesto najde.« Danica se tega zagotovo drži in to sporoča svoji hčerki, vnuku in našim upokojencem. Draga Danica, naj ti to uspeva še veliko let!

EDO ERZETIČ

Maruša Mohorič

Eda Erzetiča smo kot zanimivo osebnost predstavili v glasilu Mi o sebi decembra leta 2008. Naključna občasna srečanja, kratki pomenki na razne teme ter njegove humorne pripombe in opombe, smešnice in šale, ki jih stresa iz rokava in nas spravljajo v dobro voljo, so vzrok ali povod, da pokaže beležnico, kjer zbira in hrani še eno bogastvo. Naslova zbirke ne vem, a v njej so različne misli, čisto pravi aforizmi, primerjalnice, zbadljivke in izreki. Zapise v beležnici večinoma ustvari zgodaj zjutraj, ko gre v »laboratorij«, vse pa izhaja iz njegovega okolja in življenja. Večina zapisanega se nanaša na področje antropohigiene, vede iz druge polovice 20. stoletja, ki govori o duhovni higieni doživljanja soljudi. Sliši se precej zagonetno, vendar vam zagotavljam, da boste primere, ki jih je z veseljem odstopil našemu glasilu, razumeli brez težav. Upam, da se boste ob njih nasmehnili ter da vas bodo razveselili in vam bodo polepšali dan. Uživajte!

Foto: Zlata Ramovš

Edo, hvala za velikodušnost in pripravljenost, da si nam podaril del sebe.

»Zaradi svojih aforizmov ne bom bolje živel, drugi pa ne slabše,« je njegov prvi umotvor, ki ga bomo objavili v tej številki glasila.

ŠKOFJA LOKA JE POZDRAVILA STAREJŠE ŠTUDENTE V SOKOLSKEM DOMU PRVI MEDNARODNI FESTIVAL UTŽO V ŠKOFJI LOKI

Znanje in kultura v tretjem življenskem obdobju

Maruša Mohorič

Prvi mednarodni festival Znanje in kultura v tretjem življenjskem obdobju se je zgodil v torek, 13. decembra 2011, pri nas, v starodavni lepotici Škofji Loki, v Kristalni dvorani Sokolskega doma in njenem preddverju. Glavni organizatorji so bili Univerzi za tretje življenjsko obdobje (UTŽO) iz Ljubljane in Škofje Loke ter Slovenska univerza za tretje življenjsko obdobje, podpornik pa je bil Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

V programu festivala je bilo napovedano celodnevno dogajanje. Udeleženci so prišli iz zanimivih slovenskih krajev, pridružili pa so se jim gostje iz Terske doline v Italiji in iz Zagreba v sosednji Hrvaški. Program so povezovale članice skupine Umetnost pripovedovanja z UTŽO Ljubljana Alenka Steindl, Tjaša Jeraj in Helena Ogorelec.

V pozdravnem nagovoru je župan Škofje Loke, mag. Miha Ješe izrazil zadovoljstvo, da je prvi takšen festival prav v našem kulturnozgodovinskem mestu. Udeležencem je izrekel dobrodošlico in jih povabil na ogled mesta. Predvsem pa je poudaril pomen UTŽO in njene aktivnosti za Škofjo Loko ter se zahvalil Borjani Koželj, vodji naše univerze, in letošnji občinski nagrajenki, za vse aktivnosti. Za konec je udeležencem zaželel uspešno celodnevno delo in dobro počutje pri nas.

Prof. dr. Ana Krajnc, predsednica Slovenske UTŽO, je pozdravila udeležence festivala, se zahvalila UTŽO Ljubljana in Škofja Loka za organizacijo, omenila veliko zanimanje za nastop na festivalu ter vsem nastopajočim in obiskovalcem zaželela prijeten in ustvarjalen dan. V svojem nagovoru je poudarila pomen tega »zgodovinskega dneva za vse UTŽO in za našo družbo, ki se stara. Zaradi novih spoznanj tehnologije naj bi bilo tretje obdobje v življenju človeka dejavna starost. Starejši želimo stopiti Iz anonimnosti ter se pokazati in izkazati s svojimi dejavnostmi, saj je to pot do medgeneracijskega sodelovanja. Starejši ne ustvarjamo ekonomske krize, ampak si želimo dobrin kulture, umetnosti in ustvarjanja. Vendar ustvarjanje zahteva svobodo, ki je pogoj ustvarjanja. Privilegij tretjega življenjskega obdobja je radovednost, saj ljudi začnejo zanimati različne stvari, odkrivajo skrite talente v sebi in imajo čas uživati v dejavnostih, za katere v aktivni dobi ni bilo možnosti.«

Kot prva od nastopajočih se je predstavila UTŽO Ljubljana. Prof. Milena Kožuh, je skupaj s svojimi sodelavci in povabljenimi gosti iz Barda in Zavarha,

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Prof. dr. Ana Kranjc med pogovorom z mag. Miho Ješetom

krajev v Terski dolina v Italiji, predstavila Tersko dolino, ki jo je odkrila leta 1975 in kamor se vedno znova vrača. Tja popelje tudi svoje študente tretje univerze in upa, da smo po današnji predstavitvi tudi mi začutili željo po obisku tega koščka zemlje. Zamejci iz Terske doline so predstavili svoje pesmi, ter nam prikazali značilnosti pokrajine, dogodkov in življenja v dolini.

Zelo nas je navdušila lutkovna uprizoritev Andersenove pravljice Palčica dramske skupine Žar UTŽO Most iz Ajdovščine. Člani skupine so pod vodstvom mentorice Ade Bučar izdelali sceno, lutke in kostume. Poleg tega so predstavo še sami režirali in so skratka zelo ustvarjalni.

Mirko Šterman iz UTŽO Most, Ajdovščina je spregovoril o identiteti Slovencev in vplivu kulture na samozavest naroda. Spomnil nas je na mnoge znane Slovenke in Slovence iz daljne in bližnje preteklosti, znanstvenike, inženirje, kulturnike, jezikoslovce in športnike, ki so delali in ustvarjali v različnih svetovnih ustanovah ter bili ponosni na svojo domovino in slovenski jezik. Mirko je opozoril, da bi danes radi vse poimenovali kar v angleščini in da za svoj obstoj potrebujemo zavest in samospoštovanje. Zelo zanimiv prispevek dobite na spletnem naslovu http://www.ds-rs.si/?q=civilna_druzba/rastoca_knjiga/prispevki/Sterman.

Društvo U3 Univerza za tretje življenjsko obdobje Zasavska regija iz Trbovelj, Hrastnika in Zagorja,

UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

Nadaljevanje s prejšnje strani

od koder se je pripeljalo 40 udeležencev, sta predstavila Jana Mlakar Adamič iz Zasavskega muzeja in Leopold Odlazek – Lubo. Rezultat povezovanja muzeja in U3 je bilo zelo uspešno, saj so po šestih letih dela v etnološkem krožku zbrali preko 60 receptov o knapovski prehrani in izdali knjigo z naslovom Teknilo nam je. Leopold Odlazek je po delovni dobi v cementarni, ki se sedaj imenuje Lafarge, postal pisec, ustvarjalec, varuh dediščine in kulturnega spomina in pomožni kustos v muzeju. Poleg tega je v samozaložbi izdal knjigo Med hauzi. Jana Mlakar Adamič je pohvalila idejo o festivalu, opisala je raznovrstne aktivnosti U3, ki združujejo in povezujejo ljudi. Zastavljajo si pomembne raziskovalne naloge, k skupnemu uspehu pa lahko prispeva vsak posameznik. Zasavci so svojo udeležbo začinili s pokušino knapovskega sonca, ki se po zasavsko imenuje FUNŠTERC. Jed je podobna naši omleti, le da namesto sladkorja uporabijo sol. Poskusili smo tudi kavo iz divke in proje, ki so jo pili rudarji v jami.

Pridružili so se nam gostje iz Zagreba iz Sveučilišta za treću životnu dobu, ki smo se jih zelo razveselili. Njihova vodja, gospa Jasna Ćurin, je izrazila zadovoljstvo, da so pri nas v Škofji Loki, ki jo že poznajo, prav tako pa tudi naše upokojensko glasilo Mi o sebi. Njihova revija, ki izhaja že 14 let, ima zelo simpatično ime, 3 Treća mladost. Cenijo povezovanje, druženje in izmenjavo obiskov med univerzami, saj se od slovenskih UTŽO veliko naučijo. Njihov član Zvonimir Weber je leta 2010 posnel film o Krapini in muzeju neandertalcev.

Marija Cizelj z ljubljanske UTŽO je predstavila monografijo o profesorici francoščine Mariji Saje, ki je dolga leta namenila poučevanju študentov tretjih univerz, za kar so ji mnogi iskreno hvaležni.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Organizatorka iz ljubljanske univerze Alijana Šantej

»Hvala ti, sveti Jurij, da naš praznik ni prazen,« je bil naslov predstavitve društva ANBOT, kar pomeni nekoč, iz Pirana. Gospa Natalija Planinc je govorila o povezovanju otrok, dijakov, študentov, gasilcev in drugih skupin, ki se zberejo ob solinarskem prazniku in okrasijo Tartinijev trg v Piranu. Pomembno se jim zdi, da starejši vzgajajo mlajše, poleg tega pa se družijo in združijo svoj trud, da dosežejo cilj v korist celotne skupnosti.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Istočasno je na loškem gradu potekala konferenca v okviru projekta Krepitev mreže NVO izobraževanja starejših z naslovom Kulturni mediatorji in učenje v muzejih.

Članice naše univerze, Marija Draškovič, Nevenka Mandić Orehek in Katja Galof, so predstavile Marinkino knjižnico od njenega nastanka. Govorile so tudi o delu v knjižnici, od vpisa knjige do trenutka, ko je pripravljena za izposojo. Trenutno je v knjižnici na voljo okrog 3500 knjig, večinoma podarjenih. Zelo pomemben dosežek naše edinstvene knjižnice je njen vpis v sistem Cobiss. Knjižnica je center kulturnega dogajanja, saj tam pripravljamo mesečna srečanja Čaj ob petih, na katerih gostimo različne goste, poleg tega že drugo leto poteka bralna značka za starejše. Novost v letu 2011 je bila Knjižnica pod krošnjami, branje knjig v naravi, kamor so dedki in babice lahko pripeljali svoje vnuke.

Predstavila se je tudi pisateljica Minka M. Likar iz Poljanske doline s svojo najnovejšo povestjo Mladost na preizkušnji. Za to delo pravi, da je hčerka naše UTŽO, ker jo je lektorirala naša knjižničarka in lektorica Marija Draškovič, oblikovala pa Nevenka Mandić Orehek.

Ob zaključku festivala se je glavna organizatorka, Alijana Šantej, iz UTŽO Ljubljana, vsem nastopajočim, udeležencem in obiskovalcem zahvalila za sodelovanje. Povedala je, da je s potekom festivala, ki je bil prvi v Sloveniji, zadovoljna in da je zanimanje za naslednji festival precejšnje, zato ne dvomi, da se kmalu spet srečamo. Posebej se je zahvalila naši vodji UTŽO, Borjani Koželj, in vodji organizacije festivala, Zlati

Ramovš ter članicam študijske skupine Umetnost pripovedovanja iz Ljubljane, ki so s Pavčkovimi pesmimi povezovale celodnevni program.
Za celotno uspešno izvedbo festivala pa se je dr. Ana Krajnc zahvalila Alijani Šantej.
S tem se je zgodovinski dan prvega mednarodnega festivala Znanje in kultura v tretjem življenjskem obdobju v naši Loki zaključil.
Poslovili smo se z občutkom, da smo opravili dobro delo in srečali nove znance, morda tudi stare prijatelje. Vsekakor pa smo si zaželeli veselo srečanje na naslednjem festivalu.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Naši organizatorki Borjana Koželj in Zlata Ramovš

O festivalu so povedali.

Prof. dr. Ana Krajnc, predsednica Slovenske UTŽO, je bila zadovoljna z obiskom in dogajanjem na festivalu. Meni, da so udeleženci pokazali veliko ustvarjalnosti in mnogo rezultatov dela. Pomembno se ji zdi, da se ljudje vračajo med ljudi, da delujejo v skupinah in se družijo. Zaželela si je, da bi festival postal tradicionalen in da bi prikazoval vso raznolikost kulturnega delovanja ter pokazal znanja in sposobnosti starejših ljudi in spontanih ponudb. Po njenem mnenju bi si morali prizadevati, da ustvarjanje starejših postane javna dobrina.
Alijana Šantej, UTŽO Ljubljana, je na vprašanje, zakaj je prvi festival prav v Škofji Loki, odgovorila: »Vaša UTŽO zelo dobro dela in sodelovanje z vodjo, Borjano Koželj, je že od samega začetka zelo uspešno. V projektu kulturnih mediatorjev dobro sodelujete z muzejem v Škofji Loki. Bili ste izbrani tudi v najnovejšem programu izobraževanju starejših. Želim si, da bi bil festival vsako leto v drugem kraju, saj starejši lahko pokažejo marsikaj, ker so zelo ustvarjalni. Eden od motivov za organizacijo pri vas pa je nedvomno tudi stara lepotica Loka. Z opravljenim delom sem zelo zadovoljna.«

Foto: Osebni arhiv

Lea Mlakar

Lea Mlakar, občinska svetnica iz Škofje Loke je prišla na obisk kot občanka, ki upa, da bo nekoč tudi upokojenka. Bila je prijetno presenečena, saj je ugotovila, da so nastopajoči kljub svojim letom v sebi obdržali mladostno igrivost in iskrivost. Zelo se je je dotaknilo spoznanje, da zamejci tako zelo ljubijo svojo domovino, narod in jezik, da so ustvarili projekt Terska dolina, za kar jim iskreno čestita.
Urška Bizjak, športnica leta 2011 pri našem društvu, je z vnukom prišla na ogled lutkovne predstave Palčica. Oba sta bila zelo zadovoljna.
Alenka Steindl, povezovalka programa, obiskuje študijski krožek Umetnost pripovedovanja na ljubljanski UTŽO. O festivalu je povedala: »Zelo me veseli, da sem lahko nekaj malega prispevala k temu enkratnemu dogodku, na katerem se je predstavilo toliko ljudi, ki so ostali dejavni in ustvarjalni v tretjem obdobju. Morda so me najbolj navdušili varuhi dediščine iz Trbovelj, lepo pa je bilo spoznati tudi zamejske Slovence in njihove kraje ter naše sosede s Hrvaške. Posebno priznanje si zaslužijo gostitelji festivala, naravnost očaral pa nas je čudoviti ambient Sokolskega doma, vpet v staro mestno jedro Škofje Loke. Malo mest se lahko ponaša s tako izjemnim kulturnim hramom in Škofjeločani so nanj lahko upravičeno ponosni.«
Zlata Ramovš, »Sodelovala sem pri organizaciji dogajanja v Sokolskem domu, postavitvi spremljevalne razstave sodelujočih univerz ter sprejemu in usmerjanju gostov in obiskovalcev. Zelo sem zadovoljna, da smo mednarodni festival, čeprav brez izkušenj, pripravili in izpeljali odgovorno in, glede na izrečene zahvale, pohvale in dobrem počutju nastopajočih in obiskovalcev, tudi zelo kvalitetno. Zame osebno pa je bila velika nagrada, da sem se po vseh obveznostih in nočnem delu lahko v miru naspala.«
Borjana Koželj, vodja naše univerze: »Po napornem in napetem dogajanju pred festivalom in med njim smo vsi, ki smo sodelovali pri organizaciji, precej utrujeni. Z rezultati smo zelo zadovoljni, sedaj pa nas čaka analiza. Ugotoviti moramo, kje bi bilo potrebno organizacijo še izboljšati in to posredovati naslednjemu organizatorju.
Osebno pa si zdaj želim vzeti čas za branje knjig, ker bi rada opravila obveznosti za bralno značko pri naši univerzi, kar bi priporočila tudi drugim obiskovalcem naše knjižnice.«

NASVETI ZA BRANJE

Marija Draškovič

Tone Partljič: Dom Dom

»Gospod Janko pravi igralki Jasmini: »V ta Dom nisi prišla umret, sem si prišla živet!
Ne vidiš tristo živih varovancev! Med njimi nas je sto življenjsko aktivnih. In ti si še kako med aktivnimi. Tu ni čakalnica na smrt, to je naš drugi dom…«

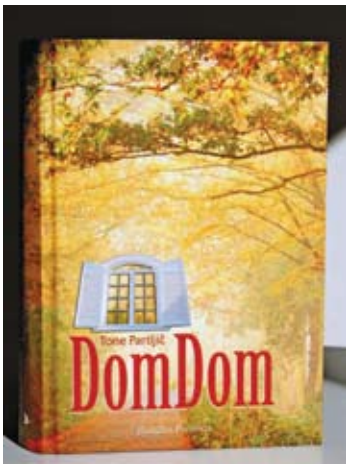

Zgodba romana Dom Dom se dogaja v domu upokojencev v Mariboru. V delu so opisana življenja starostnikov različnih poklicev. Tu je upokojena dramska igralka Jasmina, nekdanji rekviziter v gledališču, bivši pilot Janko, upokojeni profesor z dementno ženo, avtorjeva profesorica z nižje gimnazije, preprosta kmetica, snažilka in direktorica doma. Med njimi se vnemajo simpatije in ljubezni, ne gre pa tudi brez aktualnega političnega dogajanja. Pisatelj se je v romanu poglobil v življenje starejših, dogajanje pa je opisal realistično. Tako spoznamo celo vrsto osamljenih ljudi, z vsemi njihovimi težavami. Bivanje v domu je prikazano z dobre in slabe strani, tako kot naše življenje. Zanimivo je, da je avtor teden dni preživel v domu, da bi začutil domski utrip. Pretresljiv je lik profesorja, katerega žena je dementna in mora zato na oddelek za dementne. Ne more se sprijazniti, da je izgubil dolgoletno partnerko, popolnoma je izgubljen in zaradi tega ga na ulici povozi avto. V romanu je tudi lik pisateljeve mame, ki se je na vsak način hotela izogniti bivanju v domu. Morda pa je pisatelj sam spoznal, da je tudi on vedno bližje življenjskemu obdobju, ki se lahko zaključi v katerem od domov za ostarele. V dogajanje je vpletel svoje politično delovanje poslanca v državnem zboru. Nekega dne je v domu obiskal svojo profesorico slovenskega jezika z nižje gimnazije, ki ga je veliko naučila in mu vcepila ljubezen do materinega jezika. Zabavno je tudi sobivanje upokojene igralke in preproste kmečke ženske iz Haloz, ki jo otroka silita, da jima prepusti razpadajočo hišo in zemljo. V domu se pokaže, da se lahko razumeta tudi takšni osebi, saj spoštujeta druga drugo. Igralka Jasmina pravi: »… Ampak brez vas ne bi nikoli vedela, da sploh obstaja tak svet, taki ljudje, ki govorijo take besede, ki nič ne komplicirajo, ampak živijo, kakor telo zahteva. Ne bi vedela za pohlep otrok za ničvredno zemljo v Halozah, za kislo vino, za vdovske bike. Ne bi vedela, da je še en svet na svetu.«

Brigitte: Brezdomka

»Potrebovala sem dvainštirideset let, da sem prišla do roba ulice, in eno samo minuto, da sem življenje povprečne državljanke zamenjala za življenje tistih, ki nimajo ničesar. Potrebovala sem le toliko časa, kolikor je trajalo, da sem zgrabila torbico in odšla iz stanovanja.« Tako o začetku svojega brezdomstva pripoveduje pisateljica našega romana. To je resnična zgodba brezdomke na pariških ulicah, ki je na cesti preživela tri leta. Pisateljico so v brezdomstvo pahnile nesrečne okoliščine. Pripoveduje o svojem otroštvu in o svoji gospodovalni materi, ki je ni marala. Spoznala je Marca in začela sta živeti skupaj. Kmalu se je pokazalo, da je Marc nasilen in od njega je pobegnila na ulico. Da se je lahko zatekla v zavetišče za brezdomce, je morala opraviti vrsto nesmiselnih administrativnih postopkov pri neprijaznih uradnikih. Kmalu je spoznala, da je življenje na ulici zelo nevarno. Prisostvovala je pri pouličnih pretepih in spoznala, da je na ulici veliko drog in alkohola ter da je za to potrebno na tak ali drugačen način dobiti denar.

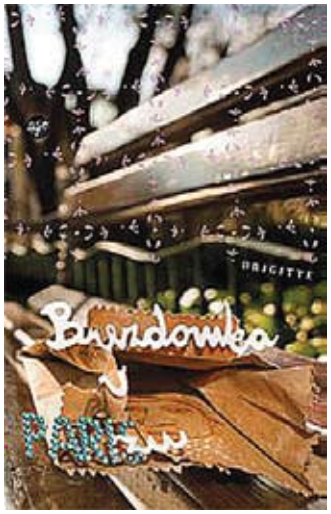

Še posebno so izpostavljene ženske, saj so žrtev takšnih ali drugačnih zlorab. Naučila se je, da na ulici moraš biti močan, da preživiš. Mnogi za vedno ostanejo ujetniki življenja na cesti do prezgodnje smrti. Vendar pa se nekateri brezdomci uspejo postaviti na noge in zaživeti normalno življenje, za kar pa potrebujejo močno voljo, veliko vztrajnosti in prijateljske podpore. To je uspelo Brigitte. Ima svoje stanovanje in redno službo in dela z otroki, vendar ni pozabila svojih let brezdomstva. Pravi, da bo zaradi tega v prihodnosti bolj pazljiva. Za konec napiše: »Nikoli ne bom popolnoma varna. In vi tudi ne.«

NOVO V GALERIJI HODNIK

Zlata Ramovš

Prav je, da v prvi številki glasila v tem letu pogledamo, kaj se je v naši razstavljalni dejavnosti dogajalo v letu 2011.

V preteklem letu smo pripravili kar 16 razstav, od tega osem fotografskih in osem spremljevalnih, kar je za naš tričlanski odbor za razstave kar velik zalogaj. Od tega smo deset razstav pripravili v prostorih društva, s petimi razstavami pa smo gostovali v drugih prostorih ali krajih. Razstavljalo je devet posameznikov, sedem razstav je bilo skupinskih, avtor treh fotografskih razstav pa je bil naš odbor za razstave.

In kaj smo ali še bomo pripravili v tem letu? Veseli smo, da je Univerza za tretje življenjsko obdobje po osmih letih dela končno dobila svoj prostor, sobico, v kateri smo doslej pripravljali tudi spremljevalne razstave. S tem so se naše možnosti za razstavljanje sicer skrčile, a kljub temu nismo vrgli puške v koruzo. Našo galerijo Hodnik bomo izkoristili še bolj racionalno in tako omogočili razstavljanje tudi vsem amaterskim ustvarjalcem, ki ste se ali se boste še prijavili za razstavljanje.

Konec januarja smo priložnostno **fotografsko razstavo ob prvem kulturnem festivalu UTŽO** prenesli v Malo galerijo občine Škofja Loka, kjer je bila obiskovalcem na ogled do konca meseca.

Sredi februarja je razstavo fotografa Eda Erzetiča v galeriji Hodnik zamenjal njegov fotografski kolega **Janez Podnar**, ki bo svoje fotografije razstavljal **do konca aprila.**

Konec februarja je na proslavi, posvečeni kulturnemu prazniku in dnevu žena v Osnovni šoli Škofja Loka-Mesto, svoja likovna dela predstavil **likovni študijski krožek** pod **mentorstvom slikarja Edija Severja.** Njihove slike so bile zatem teden dni razstavljene tudi v naši galeriji Hodnik.

Maja, junija in julija bomo razstavljali fotografska pričevanja o naših prireditvah, proslavah, srečanjih, akcijah in drugih dejavnostih.

Med **amaterskimi ustvarjalci** na obljubljene spremljevalne razstave čakate še trije prijavljenci. Pripravili jih bomo ob prireditvah z več obiskovalci, kot so občni zbor, teden vseživljenjskega učenja, čaji ob petih in podobno, zanje pa bo organizirano tudi varovanje.

Za jesenski oziroma zimski čas pa smo si zamislili novost, **skupinsko fotografsko razstavo zanimivih fotografij naših članov**, kjer bomo razstavljali vaše **ljubiteljske fotografije**.

Ste v svoj fotoaparat ujeli kaj posebnega in bi želeli to pokazati tudi nam? Poiščite tiste zanimive fotografije, za katere menite, da bi bile privlačne

Foto: Zlata Ramovš

Janez Podnar na otvoritvi razstave

tudi za obiskovalce naših razstav in nam jih pošljite na spletni naslov **zramovs@gmail.com.** Fotografije bomo zbirali in arhivirali v mapah z vašimi imeni. Lahko jim dodate podnapise, ali jih pošljete večkrat, pomembno je le, da so originalno velike, **neobrezane**, zadosti ostre in velike vsaj 1,2 MB. Tema fotografij ni omejena, njihovo število pa naj bi bilo do 10. Želimo si, da bi sodelovalo čim več avtorjev s pestrimi in zanimivimi fotografijami. Ko se jih bo nabralo dovolj, bo naš odbor za razstave naredil ožji izbor slik, jih dal natisniti in pripravil skupinsko razstavo z avtoriziranimi fotografijami. Izbrane fotografije bomo uporabili le za razstavo. **Zanimive posnetke že zbiramo. Pošljite jih čim prej, da ne pozabite!**

Če bo takšna razstava uspela, bi v prihodnje lahko pripravili podobne z določeno tematiko npr. starejši ljudje, Škofja Loka, naše vasi, hribi, cvetje, gobe, živali in podobno. Veseli bomo tudi vaših predlogov za teme.

V prihodnje bi radi predstavili tudi aktivnosti naših študijskih krožkov in športnih sekcij, zato udeležence prosimo, da delo fotografirate in nam sproti pošiljate zanimive utrinke o teh dejavnostih. Na fotografijah naj se vidijo aktivnosti posameznikov ali skupin. Pod fotografijo pa na kratko opišite, kaj se je na fotografiji dogajalo, kdaj in kje. Ne pozabite napisati imena fotografa.

Na svidenje naslednjič v naši galeriji Hodnik.

UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

PRIZNANJE

Borjana Koželj

Evropska komisija je leto 2011 razglasila za leto prostovoljstva. Prostovoljstvo združuje dve bistveni vrednoti, solidarnost in nediskriminacija.
Na teh vrednotah temelji tudi Univerza za tretje življenjsko obdobje, ki je nastala pred osemindvajsetimi leti v Ljubljani in danes združuje že osemindeset univerz po vsej Sloveniji.
Enako je tudi naša univerza. Že osmo študijsko leto smo prisotni v družbenem življenju občine. Posvečamo se izobraževanju in kulturi, vsa naša dejavnost pa temelji na prostovoljstvu. Najbolj opazno je delo prostovoljnih mediatorjev v Loškem muzeju, kjer skupina desetih prostovoljcev že štiri leta zavzeto pomaga v muzeju. Poleg muzejskih zbirk vedno skrbijo tudi za aktualno razstavo v galeriji, lotili pa so se tudi zahtevnega dela v muzejski knjižnici: prevajanja v angleški jezik in zbiranja življenjskih zgodb kot pomembnega vira žive kulturne dediščine. Med njimi in strokovnimi delavci v muzeju so se spletle trdne vezi. Mediatorji so bili za svoje delo nagrajeni že leta 2008, ko so prejeli prestižno priznanje Andragoškega centra Slovenije.
Ko je v letu prostovoljstva občina objavila Razpis za prostovoljko, prostovoljca in prostovoljni projekt leta 2011 v Občini Škofja Loka, je Loški muzej nanj prijavil

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Mediatorke Lucija Parma, Borjana Koželj in Meri Bozovičar

skupino prostovoljnih kulturnih mediatorjev in prejeli so Priznanje za prostovoljni projekt leta 2011 v Občini Škofja Loka.
Tako mediatorjem kot tudi univerzi in društvu upokojencev to priznanje veliko pomeni. Je priznanje za zavzeto delo in spodbuda za delo v naprej. Dokazuje, da ljudje v tretjem življenjskem obdobju lahko družbi prispevajo še veliko, saj imajo izkušnje in znanje, ki so ga pripravljeni nadgrajevati za svoje veselje in v veselje drugim. Zahvaliti se moramo Loškemu muzeju, da mediatorjem omogoča prostovoljno delo in da je to delo opaženo in priznano.

BRALNI KROŽEK

Marija Draškovič

TEODORA DIMOVA: MATERE

Pri naši univerzi deluje tudi bralni krožek, ki ga vodi Nataša Škofic-Krajnc. Udeleženci krožka na začetku študijskega leta izberejo knjige, ki jih bodo brali, in se na vsakem srečanju se pogovarjajo o eni izmed njih. Zanimajo jih osebe iz knjige, glavni motivi in sporočila. Pogovori potekajo kot sproščena druženja, na katerih se udeleženci pogovarjajo o navadah dežele, iz katere je avtor, zanima pa jih tudi pokrajina, hrana in podobno. Pred kratkim so se pogovarjali o romanu bolgarske pisateljice Teodore Dimove z naslovom Matere, ki je izšel leta 2008. Pisateljica je vidna predstavnica sodobne bolgarske književnosti in je za roman prejela več nagrad, tudi mednarodnih.
Knjiga zanimivo prikazuje bolgarsko družbo v prehodu iz socializma v kapitalizem. Pisateljica se je za pisanje odločila zaradi resničnega dogodka, ko sta štirinajstletni dekleti v Plovdivu umorili svojo sošolko. Začela je raziskovati vzroke za takšno krutost in ugotovila, da korenine zla izvirajo iz družine, natančneje iz odnosa med materami in otroki.
Udeleženka bralnega krožka Jelka Dolinar je o romanu zapisala:
»V romanu se prepleta 7 zgodb otrok in njihovih staršev. Vsaka se nas dotakne na prav poseben način.
V **prvi zgodbi** spoznamo Andrejo, ki živi s svojo bolno, ločeno materjo. Ko ji umreta oba starša, se je prisiljena preseliti k svoji mačehi in njeni uspešni hčeri, kjer postaja vedno bolj osamljena.
V **drugi zgodbi** dekle Lija živi za balet. Njen oče je priznan literat in ko mu ponudijo nagrado, Lija sanja o baletni šoli v Parizu. Oče nagrado zavrne, ker se ne strinja s politiko, in Liji se sanje sesujejo v prah.
V **tretji zgodbi** spoznamo dekle Dano, ki živi z brezposelnim zapitim očetom. Njena mati je odšla na Ciper, kjer pomaga starejši gospe. Domov je

pošiljala denar, ki ga Dana ni videla, saj ji je oče čez nekaj časa pobral še tisto, kar ji je najprej puščal za malico. Sošolci so uredili, da ni bila lačna. Ko se je mati po dveh letih vrnila domov, je zagledala brazgotine lastne odsotnosti na hčerinem obrazu. Kljub temu je Dana prosila mater, naj ne zapusti očeta.

Četrta zgodba govori o posvojenem otroku Aleksu, ki ga mati ne sprejema. Aleks počasi tone pod vpliv očeta, ki je obseden z nogometom. Oče in sin iz svojega vsakdana počasi izločita mater, ki zaradi tega postaja vedno bolj nesrečna. Po divjem prepiru mati odide in zdi se, da sta oče in sin zadovoljna.

V **peti zgodbi** so Nikolo kot osemmesečnega otroka dali v jasli, kjer je velikokrat ostal tudi za konec tedna, ker starša zanj nista imela časa. Njegova mati je bila manekenka, oče pa nekakšen mafijec. Nikola je bil izjemno pameten fant, ki je svojo mamo zelo ljubil, čeprav ga je bolelo, kadar mu je dejala, da ni bil zaželen. Z denarjem, ki ga je dobival doma, je v šoli kupoval hrano in potrebščine otrokom, kot je bila Dana.

V **šesti zgodbi** spoznamo dvojčka Dejana in Bojano, ki so ju ob ločitvi staršev ločili. Ob tedenskih srečanjih ugotovita, da ne moreta živeti, če nista skupaj. Gre za pretresljivo pripoved o bolečini dveh popolnoma sorodnih duš.

Sedma zgodba govori o osnovnošolki Kalini, ki mora skrbeti za bolno mater in še babico, ki jo je zadela kap. V tej stiski ji pomaga učiteljica Javora. Javora je učiteljica vseh omenjenih otrok. Pravijo, da je kot sonce na nebu. Javora jih usmerja, tolaži, jim svetuje in je njihova zaupnica. Nudi jim vse, kar pogrešajo v svoji primarni družini.

Prav Javora postane žrtev otrok, vajenih hudega, ki niso prenesli, da odhaja drugam. Njena odločitev je samo kaplja čez rob čaše, polne gorja in bolečine. Pisateljica je izjavila, da ve samo, da otroci niso krivi. Roman nas ne pusti hladne, ker je vsaka zgodba nabita s čustvi, predvsem pa je napisana izjemno tankočutno.«

Knjiga je izšla v zbirki Euroman, v kateri izhajajo izbrani romani književnosti narodov Evropske skupnosti.

SLIKANJE NAS NAVDUŠUJE!

Marta Satler

Se še spominjate vodenih barvic? Z njimi smo se srečali v osnovni šoli in ura risanja je postala praznik. Končno smo se znebili barvic, ki so se kar naprej lomile in jih je bilo potrebno šiliti, včasih prav do žalostnega konca. Takšne so pač bile, boljše so bile na voljo šele v času šolanja naših otrok.

Vendar tudi z vodenimi barvicami ni šlo tako zlahka. Krivi so bili risalni listi, ki so vpijali vodo kot goba, če smo pa hoteli nanje spraviti kaj barve, je bilo potrebno čopič pošteno namočiti. Vodene barvice so bile takrat trde, suhe in grobe, barve pa so bile dolgočasne, če jih primerjam s sedanjimi. Ni čudno, da je veliko naših vrstnikov obupalo za vse življenje, vendar pa nismo obupali vsi.

Nekaj si nas že drugo leto prizadeva, da bi pričarali vsaj medel približek tega, kar nas učitelj Edi Sever želi naučiti. Zdaj imamo dobre barve, mehke, živih odtenkov, s katerimi je delati res užitek. Ne rečemo jim več vodene, ampak učeno akvarelne barve, zato se naše umetnine imenujejo akvareli. Tudi čopiči niso več kot stare metle iz naše mladosti in papir je eden boljši od drugega. Poleg tega ima naš učitelj z nami veliko mero potrpljenja.

Samo roka je bolj trda in v teh letih se je naselil v nas nekakšen strah, da si kar ne upamo s čopičem pomočenim v živo barvo potegniti po papirju in upati, da bo izdelek videti dobro.

Foto: Zlata Ramovš

Edi Sever, mentor slikarskega krožka

Ampak zdaj nam že gre bolje.

Včasih nas učitelj pohvali in takrat smo ponosne nase kot majhni otroci. Neka igrivost se nehote naseli v človeka, ko naenkrat pred sabo zagleda svoje delo, za katerega kar ne more verjeti, da je plod njegovega sukanja čopiča.

Seveda nam manjka še kakšnih 20 let vaje. Toliko časa se z akvarelom ukvarja Edi, me pa nimamo več toliko časa in bo treba ubrati kakšno bližnjico. Vendar Edi pravi, da bo marca prav vsaka med svojimi slikami lahko našla kakšno, ki bo zrela za razstavo na hodniku našega društva.

Takrat pa od vas pričakujemo prizanesljive kritike, kot se za začetniške slikarje spodobi.

ADIJO, PA ZDRAVA OSTANI

Marinka Logar

Ko smo bili mladi in že malo zaljubljeni, se je po vasi razlegala ta pesem, ker smo jo vsi poznali in radi zapeli. Sedaj se glasi malo drugače, saj ima več kitic, meni pa je ljubša takšna, kakor je zapisana.

»Adijo, pa zdrava ostani,
podaj mi še enkrat roko,
pa name nikar ne pozabi,
četudi drug ženin tvoj bo.

Ne bodem ljubezni te prosil,
ne bodem te prosil roke,
a v srcu jaz bodem te nosil
in s tabo ločitve gorje.

Spominjaj se, da sva goreče
ljubila se tudi midva,
spominjaj se najine sreče,
če moreš, brez tihih solza.

Oh kol'kokrat poljubovala
si ti me, preljubo dekle!
Nikdar pa se nisva vprašala,
ljubiti se smeva al' ne.

Adijo pa zdrava ostani,
podaj mi še enkrat roko,
pa name nikar ne pozabi,
četudi drug ženin tvoj bo.«

»Jaz nate ne bom pozabila,
zapisan si v sredi srca
in v srcu te bodem nosila
do konca življenja svoj'ga.«

ŠE BOMO PELI

Marinka Logar

Prazniki so mimo, in **treba bo spet začeti z delom**. Neverjetno, kako čas beži. Še nedolgo nazaj, smo izvedli **koncert generacij** za beli december in že so pred nami nove naloge.
2. februarja smo imeli koncert v **cerkvi Svete Ane** (Kapucinska cerkev) v Škofji Loki.
8. februarja smo zapeli **pri Prešernovem spomeniku** v Kranju.
28. februarja smo sodelovali na kulturni prireditvi, ki jo je v osnovni šoli Škofja Loka-Mesto, pripravila Univerza za tretje življenjsko obdobje.
30. marca bomo zapeli na Občnem zboru Društva upokojencev Škofja Loka.

V aprilu ali maju bomo sodelovali na **Občinski reviji odraslih pevskih zborov Škofja Loka**.
Maja bomo zapeli na **Reviji upokojenskih pevskih zborov Gorenjske,**
zadnjo nedeljo v mesecu juniju pa bomo sodelovali na **Vseslovenskem taboru pevskih zborov v Šentvidu pri Stični.**
Po počitnicah se bomo podali **v Mursko Soboto, v Prekmurje, če bo sreča,** pa še čez mejo **na Madžarsko.**
Letni koncert bomo pripravili **v domačem kraju, Škofji Loki.**
O vseh manjkajočih datumih in krajih vas bomo obveščali sproti.

KONCERT GENERACIJ

Janez Radelj

Koncert generacij je prireditev, na kateri na isti večer in na istem odru pojejo od najmlajših do najstarejših. Takšen koncert smo v Škofji Loki prvič izvedli 15. decembra 2011 v kristalni dvorani Sokolskega doma. Prireditev je zanimiva tako za izvajalce kot za poslušalce. Prav je, da nam tudi najmlajši lahko pokažejo, česa so se že naučili in si z nastopanjem v javnosti krepijo samozavest.
Pobudo za izvedbo takega koncerta smo dali v našem upokojenskem zboru Vrelec, ki je prevzel organizacijo prireditve, pomagala pa je tudi občina Škofja Loka.
Lepo bi bilo, če bi tak koncert postal

Foto: Janez Bogataj

Otroški PZ OŠ Škofja Loka-Mesto

tradicionalen in bi ga lahko ponudili poslušalcem vsako leto, vendar bo to pokazal čas.
Na koncertu so prisrčno, kot lahko le otroci, sodelovali naslednji pevski zbori:
Mladinski pevski zbor OŠ Škofja Loka–Mesto in Otroški pevski zbor OŠ Škofja Loka–Mesto, ki ju vodi Urška Krek, dekliški mladinski pevski zbor Župnije Reteče pod vodstvom Eme Igličar in Barbare Volčič, Otroški pevski zbor Glasbene šole Škofja Loka pod vodstvom Branke Potočnik Krajnik, ki ga je za klavirjem spremljala Jasna Jan Sešek.
Zapel je tudi naš Mešani pevski zbor Vrelec.
Program je povezovala Mateja Feltrin.
Vsem nastopajočim se zahvaljujemo za sodelovanje in upamo, da smo polni dvorani poslušalcev polepšali bel decembrski večer.

ZMANJŠAJMO PADCE V STAROSTI

KAKO ZMANJŠUJEMO PADCE V STAROSTI?

Meri Bozovičar

Zlato pravilo za kakovostno staranje je, da je starost malo drugačna od mladosti in srednjih let, vendar pa ni v ničemer manj smiselna in bogata, da pa to dosežemo, se moramo potruditi sami.
V okviru medgeneracijskega sodelovanja med Inštitutom Antona Trstenjaka in UTŽO je bila konec septembra 2011 ustanovljena učna skupina za preprečevanje padcev v starosti. Skupino je vodila simpatična Mirjam Gartner, ki nas je navdušila s svojo pozitivno energijo. V skupini nas je bilo osem, od tega kar trije moški, kar moramo pohvaliti. Najstarejša udeleženka je imela 86 let, ampak ona v življenju še nikoli ni padla. Premalo se namreč zavedamo, da se številne psihofizične sposobnosti z leti slabšajo in moramo biti zato pri hoji toliko bolj zbrani. Znano je, da se z leti slabša vidno polje, naši koraki so vse krajši in počasnejši, stopala dvigamo manj in zaradi vsega naštetega je možnost za padec toliko večja.
Najprej je vsak v skupini povedal, kako je doživljal svoj padec in kakšne so bile posledice.
Ko smo se razgovorili in spoznali, so sledile preproste telovadne vaje, s katerimi si bistveno utrdimo ravnotežje. Z glasnim branjem iz Priročnika za preprečevanje padcev v starosti smo črpali novo znanje in napotke, kaj moramo storiti v domačem okolju, da bi bilo padcev čim manj. Po pravilih, ki smo jih prebrali, smo pregledali naše domače okolje od hišnega praga do predsobe, dnevne sobe, kuhinje, skratka naš dom in razmislili, kako bi nevarnosti odpravili. Posebno pozornost smo posvetili okoliščinam, ki botrujejo padcem, kot so slaba osvetlitev vhodov in prostorov, drseče preproge, stopnišča brez oprijemal, nered v stanovanju, kleteh in podobno. Delo v skupini nas je spodbudilo, da bomo poskušali vse to popraviti in ovire odstraniti.
Kaj še lahko storimo sami? Delo in sprostitev v naravi, na svežem zraku, nas krepi. S sprehodi z zravnano in prožno hojo pospešimo številno delovanje telesnih funkcij, čutil, gibal, živcev in možganov.
Udeleženci tečaja smo se odločili, da se bomo sprehodili po okolici in središču mesta, si ogledali urejenost poti, po katerih se veliko gibljemo, in slikovno dokumentirali nepravilnosti in »pasti«, ki predstavljajo potencialno nevarnost za padec z možnostjo resne poškodbe.
Po naših ugotovitvah največ nevarnosti predstavljajo nivojske razlike na pešpoteh in pri prehodih za pešce, poškodovane stopnice, pomanjkanje oprijemalnih ograj na stopnicah in pomanjkljiva razsvetljava.
Omenim naj le nekaj mest, ki so lahko nevarna.
Ogledali smo si neposrečeno ureditev pločnika za pešce od bivšega Petrola do parkirišča pred nekdanjim hotelom. Pločnik je umeščen med cesto za motorni promet in kolesarsko stezo, zato je nevaren, posebej za starejše, ker je pešec prisiljen hoditi tik ob vozečih vozilih. Posebno nevarno je lahko večje vozilo, ki za seboj naredi zračni tlak, zaradi katerega pešec lahko izgubi ravnotežje in pade. Ker je na drugi strani kolesarska steza, pešec lahko pade pred kolesarja.
Stopnišče pred Namo je lepo urejeno, vendar starejši pogrešamo na sredi stopnišča oprijemalno ograjo. Pot na grad je neurejena zlasti pri drevesnih koreninah, vprašljiva je slaba razsvetljava, na zadnji klančini pa starejši pogrešamo oprijemalno ograjo na spodnjih in zgornjih stopnicah, medtem ko je sama klančina z ograjo lepo urejena.
Konec koncev pa je lepo urejeno in varno mesto prijetno tudi za turiste, med katerimi so tudi starejši ljudje.
V naši skupini je sodelovala tudi naša občinska svetnica Katja Galof, ki je poskrbela, da so bile naše ugotovitve posredovane županu in občinskim svetnikom. Urad župana je 12. 1. 2012 Katji odgovoril, da se nam zahvaljuje za opozorila in nam zagotavlja, da bodo nepravilnosti po finančnih zmožnostih skušali čim prej odstraniti. Upamo, da se bo obljubljeno uresničilo čim prej.
Naša mentorica je poskrbela, da se je naša skupina izobraževala tudi kulturno. Obiskali smo Bled in si tam ogledali zanimivo razstavo slovenskih impresionistov in Picassove keramike. Ob zaključku izobraževanja smo obiskali Krvinovo galerijo v Gorenji vasi.
Druženja skupine pa še ni konec. Mentorica Mirjam poskrbi, da se občasno srečamo na klepetu, za kar smo ji vsi neizmerno hvaležni.

DOLGO, DOLGO ŽIVLJENJE

POGOVOR Z ZNANIM LOČANOM

Julija Jenko

Kadar pomislim na mlade dni svojega brezskrbnega življenja v naši lepi Škofji Loki in pohajkovanja po Placu ugotavljam, da je starih Ločanov še zelo malo. Zato sem bila toliko bolj vesela, da sem obiskala gospoda Miloša Mlejnika, ki je devetdeseti rojstni dan praznoval lani. Takoj se je spomnil, da sem bila nekoč dobra telovadka v TVD Partizan. Ko poslušam njegovo življenjsko zgodbo, ugotavljam, da tako vsestranskega človeka še nisem srečala niti nisem slišala, da bi se kdo v življenju ukvarjal s toliko različnimi dejavnostmi in prejel toliko priznanj za opravljeno delo.

Rodil se je 25. septembra leta 1921. leta v Škofji Loki na Placu, na Mestnem trgu 29, mami Jerici in očetu Gustavu. Ima starejšo sestro Katarino. Osnovno in meščansko šolo, ki jo je zaključil z malo maturo, je obiskoval v Škofji Loki. Šolanje je nadaljeval v Ljubljani, kjer je z zaključnim izpitom končal dvorazredno državno trgovsko šolo. Takoj po zaključku šolanja se je zaposlil v jugoslovanski zavarovalni banki Slavija v Ljubljani. Ko je bil leta 1945 ustanovljen Zavarovalni zavod Slovenije, je tam postal organizator in kasneje vodja. Od leta 1948 do 1950 je služil vojaški rok, nato pa se je vrnil v službo na Zavarovalni zavod Slovenije. Tam je spoznal Rozalijo Roš iz Ljubljane, ki mu je bila všeč, še posebej, ker je tudi ona ljubila glasbo in šport. Poročila sta se in rodil se jima je sin Miloš, nato pa še hči Alenka in sin Grega. Družina se je iz Ljubljane preselila v hišo Mlejnikovih na Placu v Škofjo Loko. Nekaj časa je še hodil v službo v Ljubljano, nato pa se je zaposlil v Komunalni banki na Mestnem trgu v Škofji Loki. Postal je vodja kratkoročnih kreditov in pomočnik direktorja. Tega je po potrebi tudi nadomeščal.

Bil je vesten in dosleden uslužbenec. Veliko je pomagal pri razvoju banke in gospodarstva na splošno v občini Škofja Loka. Težko bi našli projekt, pri katerem Miloš Mlejnik ni zavzeto in odgovorno sodeloval, pa naj bo to gradnja tovarniške hale, šole ali komunalnih naprav. Deloval je tudi na družbenopolitičnem področju. Štiri leta je bil občinski odbornik, šestnajst let član krajevne skupnosti, prvi predsednik delavskega sveta Komunalne banke, predsednik upravnega odbora Zavarovalnice Kranj, član upravnega odbora Zavarovalne skupnosti Slovenije in član upravnega odbora Trgovske zbornice v Kranju.

Za dolgoletno uspešno delo in sodelovanje pri gospodarskem razvoju občine Škofja Loka je prejel več priznanj, Red dela z zlatim vencem, Veliko plaketo občine Škofja Loka in Plaketo krajevne skupnosti Škofja Loka. Ko je bil star šestdeset let in je imel štirideset let delovne dobe, je odšel v zasluženi pokoj in se je vpisal tudi v DU Škofja Loka. Sam pravi, da je bil od mladih nog vzgojen po načelih zagovornika redne vadbe, discipline in natančnosti dr. Miroslava Tyrša. Držal se je njegovega gesla Zdrav duh v zdravem telesu. Najljubši šport vse do pozne starosti mu je bil smučanje. Na smuči je stopil še preden je postal osnovnošolec. Prve smuči iz jesenovega lesa mu je napravil Jože Ipavec. Dolge so bile en meter, špice je zakrivil v kropu in na čevelj je bil zataknjen usnjen pas. Druge lesene smuči je dobil pri Bognarju na Fari in pred letom 1941 tudi pri Lukanc v Tržiču z lata okovjem. Ob kapitulaciji kraljevine Jugoslavije je v kasarni dobil smuči in stremena, vendar je kasneje ugotovil, da je bilo lata okovje samo za desno nogo.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Miloš z Julijo in Gregorjem obuja spomine.

Mlejnikovi smučarski spomini segajo še v čas, ko so smučali za plankami za Erženovo hišo, nato v smučarski dolinici, kjer je bila tudi mala skakalnica, pa na Šteingrofu in na Stenu ter kasneje na Ratitovcu. Pri smučarskem klubu v Ljubljani je tekmoval v slalomu in veleslalomu, smuku in kombinaciji. Od leta 1939 do 1941 je stalno posegal po prvih štirih mestih. Ko se je družina preselila v Škofjo Loko, je postal član Smučarskega kluba

Škofja Loka. Dolgo je vodil knjigovodstvo koče na Starem vrhu, ki je bila last tega kluba. Več let je sodeloval tudi pri organizaciji prireditve Po poteh partizanske Jelovice in tekmoval v smučarskem teku za ekipo Društva upokojencev Škofja Loka. Do leta 1970 je aktivno sodeloval kot tekmovalec, vaditelj smučanja, smučarski sodnik in član upravnega ter nadzornega odbora. Za smučanje je navdušil tudi sina Miloša in hčerko Alenko, ki sta bila v pionirskih, mladinskih in članskih kategorijah med boljšimi tekmovalci.

Za delo v športu je prejel priznanje Smučarskega kluba Transturist, Plaketo Smučarske zveze Jugoslavije, leta 2011 pa Zlato plaketo Športne zveze ter Zavoda za šport Škofja Loka.

Veliko prostega časa je posvetil tudi glasbi. Prve nauke je dobil prav v Škofji Loki, kasneje pa je obiskoval Srednjo glasbeno šolo v Ljubljani. Kot šestnajstletni naraščajnik telovadnega društva Sokol je leta 1937 igral na akademiji društva Sokol v Škofji Loki, na proslavi ob materinskem dnevu in na žalni slovesnosti ob smrti kralja Aleksandra. V 60. letih je v Glasbeni šoli Škofja Loka poučeval violončelo. Sin Miloš je prav s tem instrumentom postal priznan glasbenik.

Miloš Mlejnik je bil leta 1934 eden od soustanoviteljev Jadralnoletalskega društva v Škofji Loki. Dejavnost društva je sprva obsegala modelarstvo, kar se je leta 1941 končalo z okupacijo in zaplembo letala VRABEC. Poleg ukvarjanja z modelarstvom so člani društva poleti hodili še na taborjenje na Vrhniko in v Javorje. Imeli so vsak svoj čoln, Miloš si ga je naredil kar sam. Vozili so se od Bodovelj do kopališča pa od Koširjevega mlina do jeza pri Šeširju.

Razvedrilo si je moj sogovornik poiskal tudi v ribiški družini SORA, katere član je vse od njene ustanovitve leta 1959 in je še edini živeči ustanovni član. Bil je tudi blagajnik in član nadzornega odbora. Zavzemal se je za vzgojo lastnega ribjega zaroda društva in si prizadeval za čisto Poljansko in Selško Soro. Ribiška družina ga je ob svoji tridesetletnici imenovala za častnega člana. Od Ribiške zveze Slovenije je prejel Red za ribiške zasluge druge in tretje stopnje.

Leta 1961 se je včlanil v Lovsko družino Škofja Loka in je v tej organizaciji deloval nepretrgoma 22 let. 11 let je bil član izvršnega in nadzornega odbora ter disciplinske komisije. Delal je tudi v Zvezi lovskih družin Gorenjske in Lovski zvezi Slovenije. Opravljal je obvezna dela v lovišču in pomagal pri obnovi lovskih koč. Sodeloval je tudi pri izdelavi pravil in poslovnika Lovske družine. Ob 50-letnici Lovske družine Škofja Loka je aktivno sodeloval pri izdelavi zbornika, ki je izšel leta 1999. Od tedaj dalje ureja kroniko. Vse zaupane naloge je opravljal vestno in natančno, vedno v prid varstva divjadi v domačem lovišču. Ob 5o. obletnici lovske družine je prejel priznanje, ob 60. obletnici pa jubilejno plaketo. Leta 2000 pa je bil imenovan za častnega člana Lovske družine Škofja Loka. Leta 1991 mu je Lovska zveza Slovenije podelila znak za lovske zasluge in red tretje stopnje.

»Lovec brez psa je kakor jezdec brez konja,« meni Miloš Mlejnik, zato je tudi vzgajal brak jazbečarje. Prvo psičko Bojko je dobil od mojega očeta, ki je bil tudi lovec in spomnim se, da je bila njena mati Cita. Vztrajno se je zavzemal za vzgojo dobrih in pravilno šolanih psov. Od leta 1979 je član lovskokinološkega društva, od katerega je leta 2002 prejel zlati znak društva. Kinološka zveza Slovenije mu je za kinološke zasluge podelila srebrni in zlati znak.

Že zelo zgodaj je v lovsko in ribiško druščino popeljal svojega mlajšega sina Grega. Odkar mu je pred devetnajstimi leti umrla žena Rozalija, sta s sinom Gregom nerazdružljiva. Skupaj živita, kuhata, pospravljata ter hodita na jago in ribolov. Grega pravi, da ga sedaj na jago vozi on. Miloš ponosno pove, da je še lansko leto uplenil srnjaka.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Ko sem prišla k njima v hišo na Plac in stopila po stopnicah v vežo, sem zagledala celo steno slik. Sprejel me je sin Grega in mi razložil, da je vse narisal oče. V lovski sobi sem na vseh stenah zagledala lovske trofeje in lovske fotografije.

Tole pisanje naj zaključim z iskreno željo, da gospod Miloš preživi še veliko zdravih let v krogu svoje družine, tudi ob spominih na vse, kar je dobrega storil za Škofjo Loko.

TONČKA JE NA PRISOJNIKU DRUGIČ VSTOPILA V SVET ŽIVIH

Besedilo in fotografija Zlata Ramovš

»Datum dogodka si bom za vedno zapomnila, saj se mi je nezgoda pripetila na pohodu za sinov 27. rojstni dan. Na poti s Prisojnika mi je zdrsnilo na snegu in po zadnjici sem približno 50 do 60 metrov drsela naravnost proti prepadu, ne da bi se lahko kam ujela. Tik nad praznino me je vrglo v skale, kjer sem na srečo obstala. Mož in sin sta pritekla za mano ter mi pomagala vstati. Ker me nič ni bolelo, sem hodila naprej, ko pa sem spet stopila na sneg, so se mi kolena zaradi šoka začela močno tresti. Iz zdravstvenega doma so me poslali na slikanje v Ljubljano, kjer so ugotovili, da nimam večjih poškodb. Našli so le nekaj ran na glavi in veliko črno podplutbo od udarca. Imela sem res veliko srečo. Šele kasneje sem se v pogovoru s kolegico zavedla, da sem za las ušla smrti in se tistega dne na Prisojniku resnično drugič rodila.«

Tako mi je svoj dogodek opisala upokojenka **Tončka Potočnik** iz Hafnerjevega naselja. Zase pravi, da je trmasta, in vztraja pri vsem, česar se loti. Glede na to, česa vsega se je v svojem življenju že lotila in kaj vse ji je uspelo, ji je morala trma res biti v veliko pomoč.

Že kot otrok je želela postati šivilja. Sama je šivala obleke svojim punčkam in prepričala mamo, da jo je naučila šivati na šivalni stroj. Kljub nasprotovanju prijateljic je prav kmalu pustila svojo prvo službo in se prijavila na sedemmesečno izobraževanje na Gospodinjsko-kmetijski šoli v avstrijskem Šentjakobu v Rožu.

»Tega mi nikdar ni bilo žal, saj sem se na tej šoli naučila vsega, kar mora znati dobra kmečka žena. Naučila sem se kmetijstva, vrtnarstva, poljedelstva, kuhanja, šivanja in drugih ročnih spretnosti, ki so mi v življenju prišle prav, čeprav nikoli nisem živela na kmetiji. Zaradi zagotavljanja celodnevnega varstva trem otrokom sva morala z možem delati v dveh izmenah. Po naporni popoldanski službi v EGP ali Šeširju je bila zame najboljša sprostitev, če sem se ponoči, ko so že vsi spali, usedla v svojo delavnico k šivalnemu stroju in šivala za družino. Imela sem mir, nihče me ni motil, spočila sem si živce in uživala sem v svojem delu.«

Kmalu sta se z možem lotila pohodništva in planinarjenja. Pred 18 leti je Tončka pričela redno hoditi na Lubnik. Leta 2006 je dobila častno priznanje za 1000 vzponov, zdaj pa jih ima že okrog 1800. Pri tem ji je v vzpodbudo mož Franci, ki je dobil priznanje za 5000 lubniških vzponov. Na vseh pohodih jima dela družbo zlata prinašalka Pia, za katero Tončka pravi, da je na Lubniku vsak dan.

Še ko sta bila zaposlena, sta zakonca z organizatorico Nežko Trampuš hodila na nedeljske družinske izlete, zdaj pa sta stalna člana upokojenskih pohodniških in planinskih izletov ter pohodov Planinskega društva Škofja Loka.

Ob rehabilitaciji po poškodbi roke se je Tončka v Soči seznanila s slikanjem na blago. Nato je združila prijetno s koristnim in svoje šivane izdelke začela ročno krasiti s poslikanimi vzorci in sličicami. Začela je z barvanjem prtov, kasneje pa je začela slikati tudi na otroške obleke, majice itd.

Tončka v svoji delavnici

»Večino poslikanih prtov sem podarila. Delo je zelo natančno, saj se pri slikanju na blago ne smem zmotiti. Napako težko popravim, saj tekstilnih barv z blaga ni mogoče odstraniti. Moji prvi izdelki so se na mojo veliko žalost razbarvali že po prvem pranju, zato zdaj uporabljam le najboljše barve.«

Tončka se je kot amaterska ustvarjalka prijavila na naš razpis za razstavljanje svojih poslikanih izdelkov. Omogočili smo ji, da jih je v oktobru 2011 v prostoru DU Škofja Loka predstavila na skupni razstavi treh ustvarjalk, skupaj z dekorativnimi izdelki iz naravnega materiala in vitraži.

»Odziv na razstavo je bil spodbuden. Dobila sem veliko čestitk in pohval, kar mi je dalo novih moči in volje za ustvarjanje.«

Trma in volja sta Tončko vodili, da se je pri 60 letih naučila plavati in naredila šoferski izpit, da je lani

opravila svojo prvo plezalno planinsko pot, da je najstarejša telovadka v svoji telovadni skupini, da vsako leto z možem pripravi drva v Valterskem vrhu, da ob božiču postavi velike jaslice z lučkami in lastnoročno izklesanim gradom in da se je naučila izdelovati velikonočne butarice, adventne venčke, makrameje, cvetje iz najlona in še kaj.
A še vedno jo vodi želja po znanju, februarja bo pričela s tečajem računalništva. Zakaj pa ne, prijetno se je učiti, dokler si to želiš, pa čeprav vse življenje.

Njenega moža sem povprašala, kakšno mnenje ima o svoji Tončki, pa mi je odgovoril: »Ja, če je pridna, je dobro, če je sitna, pa bolj slabo.«
In kaj si želi v novem letu?
Za družino si želi, da bi letos lahko kupili novo kuhinjo, njena osebna želja pa je, da bi se enkrat peljala z letalom in obiskala Grčijo, kjer ima svoje sorodnike.
Trma ima tudi svoje dobre plati, zato sem prepričana, da se ji bodo vse želje slej ko prej izpolnile.

ŠPORTNI MOZAIK

ZAKLJUČILE SO SE 31. ŠPORTNO REKREACIJSKE IGRE (ŠRI)

Ivan Hafner

Rezultati zadnjih petih panog, kegljanja, pikada, badmintona, namiznega tenisa in šaha

Kegljanje

Na kegljaških tekmah je naša prva moška ekipa v borbenih igrah med 13 ekipami zasedla solidno 6. mesto, naša druga ekipa pa je bila 11. V prvi ekipi so metali Vlado Podviz, Franc Žontar, Peter Mravlja in Ljubo Podpečan, rezerva je bil Stane Ferle.
Med šestimi ženskimi dvočlanskimi ekipami je premočno zmagala naša prva ekipa. V njej sta bili **Smiljana Oblak in Zdenka Gaber, ki sta podrli odličnih 1036 kegljev**. Naša druga ekipa je bila peta.

Pikado

Naša moška ekipa je v skromni konkurenci 6 ekip zasedla 4. mesto, kar je posledica pomanjkanja treninga. V ženski konkurenci je bila med štirimi ekipami naša prva ženska ekipa druga, druga ekipa pa četrta.

Badminton

Izpeljana je bila samo tekma moških ekip, tekma ženskih ekip pa je zaradi premajhne udeležbe odpadla. Moška ekipa, z kateri sta igrala Jože Ramovš in naš »mladi up« Boris Pešelj, je bila med šestimi ekipami mladih igralcev peta.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Šahista zmagovalne ekipe Lojze Kalan in Miha Šmid

Namizni tenis

Tekmovanje je potekalo v Žireh po popolnoma novih pravilih. Igrali so samo posamično v okviru odprtega prvenstva Žirov, ekipno uvrstitev pa je določilo število točk dveh najboljših tekmovalcev iz posamezne ekipe. Ker sta po novem sistemu za ekipo štela samo dva igralca, po starem sistemu pa trije, je bilo število ekip večje, skupaj 10. Naša druga ekipa, v kateri sta igrala Boris Pešelj in Jure Posavec, je bila solidna četrta, naša druga ekipa, ki sta jo sestavljala Jano Rant in Emil Rant, pa je zasedla peto mesto. V posamični konkurenci je bil naš najboljši tekmovalec Jano Rant, ki se je uvrstil na 10. mesto. Tekma je potekala brez starostnih kategorij.
Nastopile so tri ženske ekipe, po enakem sistemu kot moški. Kljub premajhnemu številu ekip so točke podelili. Naša ekipa, v kateri sta igrali Urška Bizjak in Minka Bertoncelj, je zasedla drugo mesto. Še dve naši igralki, Francka Bonča in Tončka Celar, pa sta nastopili za ekipo ŠD Partizan.

Šah

Tokrat se je naša prva ekipa odlično odrezala in med štirimi ekipami zmagala. Za prvo ekipo so šahirali Lojze Homan, Miha Šmid in Lojze Kalan. Naša druga ekipa je bila tretja.

Končni rezultati 31. ŠRI

Ženske ekipe DU Škofja Loka so med 15 nastopajočimi ekipami zasedle več kot odlično prvo mesto. Osvojile so 558 točk, medtem ko jih je drugo uvrščeni Domel zbral vsega 275.
Bolj zaskrbljujoče pa je dejstvo, da se je od razpisanih 14 tekmovalnih panog točkovalo le sedem, kar govori o krizi organizacije iger. Nekaj panog je zaradi premajhne udeležbe odpadlo, nekaj pa se jih ni točkovalo. Naše tekmovalke so se udeležile vseh izvedenih panog, zmagale pa so v štirih, kegljanju, kolesarjenju, streljanju in balinanju. **Vse naše tekmovalke zaslužijo iskrene čestitke.**

V konkurenci moških ekip je sicer nastopilo kar 39 ekip, toda veliko število ekip postane manj

Nadaljevanje s prejšnje strani

pomembno ob dejstvu, da je kar 21 ekip nastopilo le v eni disciplini. **Moške ekipe** so nastopile v več disciplinah kot ženske. Razpisanih je bilo kar 20 disciplin, točkovalo pa se jih je 16.
Naše moške ekipe so se v relativno močni konkurenci odrezale več kot odlično. Zasedli smo skupaj drugo mesto, osvojili 636 točk in za zmagovalno ekipo Območne obrtne zbornice zaostali za 21 točk, kar predstavlja le 3%. Če upoštevamo, da v šestih, za starejšo generacijo izrazito neprimernih panogah, nismo imeli ekip, je uspeh ekipe še večji. Naše ekipe so zmagale v streljanju in šahu.

V skupni razvrstitvi moških in ženskih ekip, torej v borbi za prestižni prehodni pokal, so prvič v 31-letni zgodovini iger zmagale ekipe DU Škofje Loke. Naše ekipe so zbrale 1195 točk, kar 288 točk več od drugouvrščene Območne obrtne zbornice.

Ocena 31. ŠRI

31. ŠRI so se pričele z novim nekoliko spremenjenim imenom, z večjo vlogo občinskih športnih organov občin Gorenja vas - Poljane, Žiri in Železniki, s kar nekaj novimi panogami (na primer že tradicionalnim Visoškim tekom in kolesarjenjem na Stari vrh) in časovno razpotegnjenim urnikom, razporedom tekmovanj. Tekmovanja se prekinejo le med poletnimi meseci. Tako velikega organizacijskega premika v organizaciji pa žal niso spremljali večji napori za boljšo koordinacijo in organizacijo ter za bolj premišljene korake pri uvajanju novosti. Tako so nekatere novosti uspele bolj, druge manj, predvsem pa je zaradi premajhne udeležbe odpadlo preveč tekem, še posebej pri ženskih tekmovanjih. Število udeležencev v doslej tradicionalnih panogah je močno upadlo, vendar pa statistika ne bo tako slaba, ker so bile omenjene nove discipline tradicionalno številčno dobro pokrite, a so bile premalo povezane z možnostjo točkovanja.

Športna zveza Škofja Loka bo morala kot nosilec organizacije močno povečati svojo povezovalno in koordinacijsko vlogo ter izboljšati in poenotiti sistem informiranja, da se bo stanje vrnilo na višjo raven.

Naj rekreativec in Naj rekreativka

Leta 2011 je bilo uvedeno tekmovanje za Naj rekreativca in Naj rekreativko. Vanj so vključili vse panoge, kjer se tekmuje individualno. Pri moških se je točkovalo sedem panog, pri ženskah pa šest panog.
Pri moških je točke s tekmovanjem v vsaj eni panogi dobilo 131 tekmovalcev, pri ženskah pa 49 tekmovalk.
Naša najvišje uvrščena sta bila Ivan Mihovilovič na 35. mestu, ki je dobil točke za kolesarjenje v Hrastnici, in Edvard Horvat, ki je dobil točke za streljanje. V točkovnih tabelah je bilo razvrščenih kar 22 naših tekmovalcev.
Velik uspeh pa smo dosegli v ženski kategoriji, saj je Urška Bizjak postala prva Naj rekreativka na Loškem. Za izreden uspeh ji iskreno čestitamo. Odločilna je bila njena vsestranskost, saj je tekmovala kar v štirih od šestih panog.
V točkovnih tabelah je bilo kar 15 naših deklet.

Foto: Zlata Ramovš
Naj rekreativka Urška Bizjak

Če pogledamo aktivnosti športne sekcije DU Škofja Loka, lahko rezultate 31. ŠRI ocenimo kot odlične in celo najboljše doslej. Za to se moramo zahvaliti predvsem vodjem naših športnih panog, njihovi vnemi in prizadevnosti ter seveda vsem, ki so prispevali k tekmovalnim rezultatom.

LETOS BOMO ORGANIZIRALI PRVENSTVO PZDU GORENJSKE V STRELJANJU IN NAMIZNEM TENISU

Ivan Hafner

Komisija za šport in rekreacijo pri PZDU je izmed prijavljenih na razpis za organizacijo prvenstev Gorenjske na svoji 3. seji 14. 12. 2011 naše društvo izbrala za organizacijo prvenstev v streljanju in v namiznem tenisu.
Takoj, ko smo prejeli novico, smo imenovali organizacijske odbore.
Tako bodo za streljanje skrbeli Miro Duić, Pavle Jereb, Janko Demšar, Ivanka Prezelj in Ivan Hafner, za namizni tenis pa Miro Duić, Jano Rant, Jure Posavec, Minka Bertoncelj in Ivan Hafner.

Priprave v obeh odborih so v polnem teku. Streljanje bo potekalo ob koncu marca ali v začetku aprila 2012 na dveh lokacijah. Ženske bodo streljale na strelišču OŠ Cvetka Golarja na Trati, moški pa na strelišču v bivši kasarni. Tekmovanje v namiznem tenisu bo aprila v mali dvorani Hale Poden.
Vsekakor se bomo potrudili, da bo tekmovanje potekalo brez motenj ter v zadovoljstvo in dobro počutje sodelujočih. Trudili se bomo vključiti kar največ domačih tekmovalcev, da bomo tudi tekmovalno uspešni.

S SEDMIM MEDOBČINSKIM VELESLALOMOM NA STAREM VRHU SO SE PRIČELE 32. ŠRI

Ivan Hafner

V organizaciji Smučarskega kluba Poljane so v soboto, 14. januarja 2012, na smučiščih Starega vrha potekale medobčinske tekme v veleslalomu.
V **ženski konkurenci** je nastopilo sedem dvočlanskih ekip in 19 smučark posameznic. **Naša prva ekipa, v kateri sta bili Irena Rusjan in Stanka Pintar, je zasedla solidno peto mesto in osvojila 25 točk,** naša druga ekipa, za katero pa sta smučali Smiljana Oblak in Nežka Trampuš, je bila sedma.
V posamični konkurenci je **v kategoriji nad 60 let zmagala naša Stanka Pintar,** Smiljana Oblak, Nežka Trampuš in Tončka Dolinar pa so zasedle 4., 5., in 6. mesto.
V konkurenci med 50 in 60 let je Irena Rusjan zasedla odlično drugo mesto.
Vse navedene tekmovalke so osvojile tudi točke za naslov medobčinske NAJ REKREATIVKE.
V **moški konkurenci** je nastopilo devet popolnih (tričlanskih) in dve nepopolni (dvočlanski) ekipi ter 37 smučarjev posameznikov. Naše društvo so zastopale tri ekipe. **Naša prva ekipa, za katero so nastopali Franc Guzelj, Tine Eržen in naš vodja alpske ekipe Roman Berčič, je zasedla odlično peto mesto**, in osvojila 55,6 točk. Naša druga ekipa, v kateri so bili Janko Podrekar, Viki Debeljak in Ciril Pleško, je bila osma, deveta pa naša tretja ekipa, za katero so smučali Peter Ziherl, Alojz Eržen in Roman Selan.
V posamični konkurenci moških **nad 70 let je z odličnim časom premočno zmagal Franc Guzelj, pred Cirilom Pleškom in Petrom Ziherlom.** V kategoriji od 60 do 70 let je bil **Roman Berčič odličen četrti**, Janko Podrekar pa šesti. V kategoriji od 50 do 60 let se je **s četrtim mestom izkazal tudi Tine Eržen.**
Ocenjujem, da je naša številna in kvalitetna ekipa nastopila zelo dobro.

TRADICIONALNO KEGLJAŠKO DRUŽENJE Z DU JESENICE SE NADALJUJE

Besedilo in fotografija Ivan Hafner

V torek, 17. januarja 2012, so nam jeseniški kegljači vrnili obisk in se pomerili z našo kegljaško ekipo. Na vsaki strani so si stali nasproti štirje kegljači in štiri kegljačice.

Naši kegljači so bili boljši in so dvoboj dobili z 4066 keglji : 3856 kegljev. V dvobojih so naši zmagali 7 : 1, tako smo skupno zmagali kar 9 : 1. Sedem od osmih naših kegljačev je podrlo preko 500 kegljev.
Kot zanimivost naj povem, da je v medsebojnih dvobojih edino zmago za goste dosegel najstarejši od vseh 16 nastopajočih, moj stari košarkaški kolega France Benedičič, ki je podrl kar 561 kegljev, kar je bilo največ med vsemi. Za nameček je premagal prav našega najbolj izkušenega Franca Žontarja–Nanota. Jeseničane je visok poraz vzpodbudil, da so nam še to pomlad napovedali povratno tekmo.

Prijateljski ekipi

EDO ERZETIČ – AFORIZMI

Ni samo svet v podobah (orbis pictus), podobe smo tudi mi sami, le zavedamo se tega malokdaj.
Najbolj učinkovit čaj proti hudobiji je čaj iz listov navadne dobrote (Folium bonitas vulgaris).
Če hočeš govoriti o grehu, govori v prvi osebi ednine. Če pa govoriš o uspehih, potem pa v prvi osebi množine.
Če se ti ženska ponudi, da jo lahko primeš kjerkoli, jo primi za besedo.

ŠPORTNI MOZAIK

IZJEMEN DOSEŽEK PETRA MRAVLJE

Ivan Hafner

V sredo, 1. februarja 2012, je našemu odličnemu kegljaču, tenisaču, plavalcu, planincu in še kaj, Petru Mravlji uspelo doseči izjemen rezultat. V okviru rednega kegljaškega tekmovanja, tokrat 2. kola kvalifikacij za uvrstitev v ekipo našega društva, je **podrl kar 627 kegljev, od tega 413 na polno in 214 kegljev na čiščenje.** To ni le Petrov osebni rekord, ampak tudi absolutni rekord našega DU Škofja Loka.
Takšen rezultat je še posebej veliko vreden, če vemo, da bo Peter letos junija dopolnil lepih 74 let.
Dodam naj še, da na tradicionalnem Pokalu Loka 2011, na katerem kegljajo mnogi najboljši slovenski kegljači, med njimi tudi poklicni, še noben tekmovalec ni dosegel Petrove številke.
Ko je pred skoraj tremi leti naš Franc Žontar-Nano podrl 603 keglje, smo bili prepričani, da je ta dosežek za nas penzioniste neponovljiv. Peter nam je pokazal, da to ne drži, zato mu pripada zaslužena nagrada in iskrene čestitke!
P.S. Za konec naj povem še, da je Petra dva dni kasneje skušal posnemati naš Tine Uršič, a mu je uspelo podreti »le« 605 kegljev. Čestitamo!

Foto: Ivka Nardoni

Peter Mravlja, absolutni klegljaški rekorder DU Šk. Loka

V TRADICIONALNEM DVOBOJU S KEGLJAČI DU SELŠKE DOLINE SMO BILI USPEŠNI

Ivan Hafner

V sredo, 15. februarja 2012, je potekal tradicionalni dvoboj in druženje s kegljači Selške doline. Tekmovali smo za prehodni pokal. Pomerili sta se naša in njihova desetčlanska ekipa s šestimi kegljači in štirimi kegljačicami. V posamičnih dvobojih smo zmagali s 7 : 3. Vendar so bili ti dvoboji bolj izenačeni, kot kaže rezultat. Naša ekipa je podrla 5092 kegljev, nasprotniki pa 4988 kegljev. **Tako smo skupno zmagali s 9 : 3.**

Ker smo dosegli tretjo zaporedno zmago, smo lep prehodni pokal osvojili v trajno last.
Od naših oz. od vseh kegljačev je najboljši rezultat dosegel Franc Žontar-Nano s 553 keglji, Peter Mravlja pa je podrl 548 kegljev. Najboljša kegljačica pa je bila spet Smiljana Oblak, ki je podrla 539 kegljev.
Tako smo zmagali na vseh treh tradicionalnih dvobojih sezone 2011/2012, kar je odlično.

V SMUČANJU SMO PRVAKI GORENJSKE ZA LETO 2012

Besedilo in fotografija Ivan Hafner

Naše tekmovalke in tekmovalci v teku na smučeh

Prvenstvo PZDU Gorenjske v smučanju za leto 2012 je bilo v četrtek, 16. februarja 2012, na Soriški planini. Prvotno naj bi tekmovanje potekalo 7. februarja 2012, vendar pa je bilo zaradi neugodnih vremenskih razmer prestavljeno.
Tokrat je organizacijo prevzela kar PZDU Gorenjske, tehnična izvedba pa je bila v rokah SK Domel iz Železnikov.
Prijavljenih je bilo rekordno število tekmovalcev, več kot 220. Zaradi prestavitve tekmovanja ter hladnega in zlasti vetrovnega vremena pa je v veleslalomu tekmovalo okoli 120 tekmovalcev, v tekih pa preko 40 tekačev. Tekmovalci so prišli iz kar 22 društev upokojencev.
Kljub znatnemu osipu je prišlo na lepe, a vetrovne

terene soriškega smučišča še vedno zelo lepo število zagnanih smučarjev, ki so pokazali zgledno vztrajnost in borbenost.
Naše društvo se je tekem udeležilo s 14 alpskimi smučarji in 8 tekači, kar je prav tako največ doslej. Dosegli smo odlične rezultate. Pa poglejmo le najboljše.
Franc Guzelj in naš sveži član Bojan Vodopivec sta postala prvaka Gorenjske v veleslalomu v svojih kategorijah, Jožica Anžel pa prvakinja v teku v svoji kategoriji. V svojih veleslalomskih kategorijah sta podprvakinji postali Nežka Trampuš in Marija Kolar. Poleg tega smo v obeh panogah dosegli še vrsto visokih uvrstitev.

Krona vseh teh posamičnih uspehov pa je bila osvojitev naslova društvenih prvakov Gorenjske. Prvo mesto smo osvojili z 121 doseženimi točkami. Poleg »zlatega« pokala smo prejeli tudi veliki prehodni pokal, ki bo vsaj eno leto krasil naše vitrine. Drugo mesto je zasedlo DU Radovljica z 71 točkami, tretje Jesenice pa so zbrale 70 točk. Naša zmaga je bila premočna, čeprav DU Kranj na tekmovanju ni sodelovalo.
Še posebej naj pohvalim naši vodji Romana Berčiča za alpske discipline in Emila Satlerja za smučarske teke, saj sta uspela zbrati številčne in kvalitetne ekipe v obeh panogah. Prav vsi si zaslužijo naše čestitke.

GREMO NA POT

PROGRAM IZLETOV, PRIREDITEV IN AKCIJ Marec – december 2012

30. 3. Zbor članov DU
11. 4. Terme Topolšica
25. 4. Idrijske zanimivosti
april - Savinjska dolina z U3
8. 5. Celje – Žalec - Šempeter
23. 5. Tolmin - Mengore
21.– 28. 6. Letovanje na otoku Braču *(še nekaj mest)*
30. 6. Piknik DU
4. 7. Debeli Rtič
11. 7. Debeli Rtič
18. 7. Debeli Rtič
25. 7. Debeli Rtič

1. 8. Debeli Rtič
8. 8. Debeli Rtič
15. 8. Debeli Rtič
22. 8. Debeli Rtič
29. 8. Debeli Rtič
6. 9. Srečanje upokojencev Gorenjske
Sept./okt. Po zdravje v Fojnico BiH *(vpisi maj 2012)*
3.10. Terme Mala Nedelja
19.10. Terme Topolšica
Sept./okt. Trgatev, obiranje grozdja
9.11. Martinovanje

PLANINSKI IZLETI 2012

15. 3. Jagršče – Šebrelje – Idrijske Krnice */vodi Nežka*
29. 3. Pasja Ravan – Zminec – Breznica - Dražgoše */vodi Nežka*
12. 4. Čatež – Sv. Vid – Cirnik */vodi Slavica*
26. 4. Lovrenc – Lisca (vlak) */vodi Nežka*
10. 5. Buzet - Pot sedmih slapov – Hrvaška Istra */vodi Slavica*
24. 5. Humin – Mali Carman */vodi Dragica*
7. 6. Kobilja glava – Tolminski Triglav */vodi Dragica*
14. 6. Bele Stene (Hrvaška) */vodi Bašelj*
5. 7. Črni vrh – Kresišče – Srednji vrh */vodi Slavica*
19. 7. Bovec – Prestreljenik */vodi Dragica*
1. 8. Pl. Blato – Mala Tičarica – Sedmera jezera
2. 8. Sedmera jezera – Pršivec – Vogar - Bohinj
16. 8. Ljubelj – Zelenica – Vrtača */vodi Slavica*
30. 8. Povlje – Velika Polana – Dom pod Storžičem */vodi Nežka*
13. 9. Štore – Resevna – Svetina */vodi Slavica*
27. 9. Polinik (Karnijske Alpe) */vodi Dragica*
11. 10. Jamnik – Vodiška planina – Kropa */vodi Nežka*
25. 10. Trije kralji – Črno jezero (Pohorje)
8. 11. Blegoš */vodi Nežka*
22. 11. Stranje – Nanos - Razdrto */vodi Slavica*
6. 12. Zaključni izlet v neznano */vodijo Slavica, Dragica, Nežka in Martina*

GREMO NA POT

POHODNI IZLETI 2012

9. april	Iz Makol – na grad ŠTATENBERG = 284m po zelo razglednem grebenu, pretežno po ravnem -izhodišče = 284m
7. maj	Iz Hotavelj – Srednje Brdo – MAKOVCE = 750m - Leskovica -izhodišče = 430m, višinska razlika = cca 320m
11. junij	Ljubelj - pl. PREVALA = 1311m (Bornovi tuneli – baterija!!) – pl. PLANINICA 1137m - Draga - izhodišče = 900m, višinska razlika = 420m
9. julij	Vas Krn – pl. PRETOVČ 1140m (muzej na prostem iz 1. sv. vojne)– pl. KUHINJA, Pot miru - izhodišče = 865m, višinska razlika = 275m
6. avgust	Drežniške Ravne – pl. ZAPRIKRAJ = 1200m - na pl. PREDOLINA = 1259m, muzej na prostem iz 1. sv. vojne (baterija), Pot miru. - izhodišče = 650m, višinska razlika = 600m
10. september	Vurberk – greben GRMADE = 460m – grad Vurberk. Hoja med Ptujem in Mariborom. -izhodišče = 350m, višinska razlika = 110m
8. oktober	Bašelj – Sv. LOVRENC = 892m – Tenetiše -izhodišče = 654m, višinska razlika =250m
29. oktober	Pokljuka – Medvedova konta – pl. LIPANCA = 1630m – pl. KLEK = 1604m, prijetna, valovita hoja med labirintom zelenih pukeljčkov, zlatih macesnov, planin in smrek -izhodišče = 1500m, višinska razlika cca 130m
12. november	GLINŠČICA iz Bazovice = 377m, hoja po slikovitem Kraškem robu iz strani Lipica, v dolino do Botača
3. december	Pot v NEZNANO - Hoja bo izpeljana tako, da jo bo lahko vsak, ki se bo odločil, tudi prehodil, brez nevarnosti, za preveliko vročino in sonce.

Organiziranost, dodatne informacije in zbiranje prijav:

- posamezni izleti bodo objavljeni na oglasni deski v notranjih prostorih društva;
- planinski izleti bodo pretežno ob četrtkih; informacije Trampuš Nežka: tel. (04) 518 52 04, GSM 041/225 226 ali Eržen Martina: (04) 512 18 09, GSM 041/831 064;
- pohodni izleti ob ponedeljkih; informacije Gartner Dragica tel. 041/607 483;
- kopalni, turistični, družabni izleti in ostali dogodki bodo pretežno ob sredah; obiski gledaliških predstav bodo objavljeni v sprotnih posameznih objavah; informacije in prijave z vplačili uredite ob sredah in petkih med 8. in 11. uro v DU pri Celestina Danici; tel. 040/857 273;
- pridržujemo si pravico do sprememb, odpovedi ali dopolnitev terminov posameznih izletov in akcij. Planinski in pohodni izleti bodo prilagojeni vremenskim razmeram.

Obveščamo vas, da društva upokojencev zaradi zakonskih omejitev izlete in pohode lahko organiziramo in izvajamo samo pod določenimi pogoji. Ker oglaševanje ne sme biti javno, bomo posamezne objave izletov oglaševali samo na oglasni deski v notranjih prostorih društva in po elektronski pošti. Seznam izletov je objavljen v vsakem glasilu MI O SEBI, o podrobnostih pa se lahko informirate tudi po telefonu.

KOT VEJICE ZLATE NAD MANO BLESTIJO SPOMINI NA ŠOLO PRI URŠULINKAH

Meri Bozovičar

Leta 1358 je bil v Škofji Loki ustanovljen samostan klaris. Vendar je cesar Jožef II. red Sv. Klare kmalu razpustil, ker so se premalo ukvarjale z vzgojo in izobraževanjem ženske mladine. Leta 1782 so v Škofjo Loko prišle uršulinke, ki so v poldrugem letu s šolo dosegle velik uspeh in gojenke so prihajale tudi iz oddaljenejših krajev.

Prvotna trirazredna šola je postala šestrazredna in leta 1893 se je pričela tudi »gorska šola« za deklice iz šestnajstih vasi, ki so bile več kot poldrugo uro oddaljene od mesta, v kateri je pouk potekal enkrat tedensko. Leta 1900 je bila ustanovljena meščanska šola in šest let kasneje tudi učiteljišče. Predšolske otroke so uršulinke vzgajale v dveh otroških vrtcih.

Vhod v osnovno šolo je bil iz Klobovsove ulice. Ko sem prvič prestopila samostanska vrata, mi je prostor deloval malo skrivnostno. Bilo me je zelo strah in srce mi je močno utripalo. Deklice prvošolke smo se zbrale v prvem nadstropju, kjer sta bila 1. In 2. razred, medtem ko so bili 3., 4., 5. in 6. razred v drugem nadstropju. V prvem razredu me je učila mati Anuncijata, v drugem mati Kajetana in v tretjem razredu mati Cecilija. Pouk se je vedno pričel ob osmi uri. Ob pol enajstih je bil glavni odmor za malico, ki smo jo prinesli od doma, večinoma jabolko in kos kruha. Pouk se je zaključil ob pol enih. V klopeh smo morale sedeti vzravnano z rokami na hrbtu. Imele pa smo tudi posebne pripomočke za ravno hrbtenico, okrogle deske, ki so imele na vsaki strani podaljšek za roke. Desko si dal na hrbet in roke zadaj za podaljšek za roke.

Najprej smo se naučile pozdravljati učiteljico ob njenem prihodu v razred, nato pa, kako se pravilno drži svinčnik v roki. Učile smo se pisati s svinčnikom, proti koncu pa tudi že s črnilom. Peresnik je bil sestavljen iz štilčka in peresa, ki smo ga pomakale v črnilnik na zgornjem koncu na sredini klopi. Po končanem pisanju smo pero obrisale s krpico. Zelo smo morale paziti, da nismo v zvezku naredile packe od črnila. Pisalne potrebščine smo imele v leseni puščici, zvezke pa v mapah. V prvem razredu smo se učile računati do sto. Štirikrat letno smo v šolske zvezke pisale šolske naloge po nareku učiteljice. Ti zvezki so do konca leta ostali v šoli, prav tako pa tudi risbe, ki so nastale med uro risanja. Enkrat tedensko smo tudi telovadile. Pri pouku petja smo pele narodne in nabožne pesmi, Za oceno si moral zapeti kakšno pesmico. Enkrat tedensko je bil tudi verouk, katerega nas je učil duhovnik-katehet. V drugem razredu smo se učili pisati pisane črke, za kar smo imeli posebne zvezke za lepopis, kjer je bila med črtami še vmesna črta, do katere so morale segati male črke. Pisale smo s črnilom in še sedaj slišim učiteljico, kako nas poučuje: »Tanka črta gor, debela dol.« Tako smo se za veliko pisano črko P posebej učile napisati polkrog in posebej spodnji del črke. V drugem razredu smo že morale znati poštevanko, v tretjem razredu smo se učile zgodovino in zemljepis, pri slovenščini pa slovnico. Pri ročnem delu smo se najprej naučile plesti brisačo, nato pa nogavice.

Foto: arhiv Meri Bozovičar

S. Majela je med vojno štiri leta živela pri Kajbetu v Zmincu.

Ker sem živela več kot pol ure od šole, sem imela kosilo v šoli. Prvič me je v razred prišla iskat gojenka meščanske šole in me odpeljala po ovinkih in dolgih hodnikih mimo kuhinje v jedilnico. Bila je zelo velika, z dolgimi mizami, na katerih so bili razpostavljeni krožniki, na vsakem krožniku je bil košček črnega kruha. Na vsaki mizi je bil tudi vrč z vodo in kozarci. Poleg krožnika je bil bel prtiček, prevezan s širokim trakom, na katerem je bilo lično ročno izvezeno moje ime. Sedežni red je bil določen. Ob zidu na sredini jedilnice je bil dvignjen prostor za perfekto, ki je skrbela za red. Preden smo začele jesti, smo vstale in zmolile molitev. Sedeti smo morale naravnost in komolci med jedjo niso smeli biti na mizi. Kosilo je bilo dobro in nikoli nismo nič pustile na krožniku. V jedilnici nismo smele glasno govoriti. Po kosilu sem vrnila v razred, se učila in napravila nalogo ter ob štirih odšla domov. To podaljšano bivanje se je imenovalo

Nadaljevanje s prejšnje strani

»divizija«.
Zelo zanimiv mi je bil vagonček, ki je po posebnih tirnicah iz kuhinje vozil hrano v hišo nasproti, kjer je stanoval g. katehet. Za državni praznik, 1. decembra, smo imeli proslavo, na kateri smo zaigrali kakšno igrico. Na koncu smo zapeli himno in takrat smo vsi vstali. Spominjam se tudi Miklavževega večera, ki je bil v veliki telovadni dvorani na gradu. Zunaj se je slišalo brlizganje in rožljanje z verigami, prižigale pa so se utripajoče rdeče luči. Od strahu sem kar lezla pod stol. Ko se je zastor dvignil, se je prikazal Miklavž z angeli, nato pa še parkeljni z luciferjem. Na sredi odra je bila odprtina, iz katere so švigali plameni in je predstavljala pekel. Miklavž je na oder klical gojenke. Lucifer in parkeljni so zelo klepetavim lepili rdeče jezičke na hrbet, tistim, ki so se rade lišpale, so kazali ogledalca, marsikatera pa je končala tudi v peklu. Za cerkvene praznike so gojenke in učenke vedno pripravile kakšno igrico ali glasbene nastope. Moje stare znanke so tudi številne stopnice od samostana do gradu. Neštetokrat sem jih, kot je bilo po predpisih hišnega reda, molče prehodila, mnogokrat tudi drve pretekla, vendar se mi ni dobro pisalo, če me je videla stroga perfekta. Ena od posebnosti je bila tudi Kokica na stopnicah. V veliki kletki se je sprehajala zelena papiga Kokica. Kadar je bila pri volji, je klicala »Ave Marija« ali pa kričala »lačna sem« ali pa zapela »Lepa si lepa Roža Marija«.

Pri uršulinkah sem prebila zgodnja otroška leta in vesela sem, da sem bila učenka njihove šole.

PROJEKT STAREJŠI ZA STAREJŠE

POGLED NAZAJ

Koordinatorica Nežka Fojkar

Po skoraj štiriletnem izvajanju projekta Starejši za starejše v okviru DU Škofja Loka je prav, da se ozremo nazaj na prehojeno pot in rezultate. Menim, da smo pri našem delu uspešni, kar je seveda zasluga marljivih prostovoljcev. Starejši so naših obiskov veseli in pogosto prosijo, naj kmalu spet pridemo naokrog.
Občina Škofja Loka ima 22.093 prebivalcev. Od tega je 2.304 oseb starejših od 69 let, 847 je moških in 1457 žensk. Žal v naš projekt ne moremo vključiti vseh navedenih oseb, ker ne razpolagamo s celotnim seznamom, ampak lahko vključimo le tiste, ki so včlanjeni v DU Škofja Loka in tiste, ki jih poznamo osebno. Do konca leta 2011 smo obiskali že 1356 starejših, s katerimi smo izpolnili krajšo anketo, zdaj pa jih v določenih intervalih obiskujemo ponovno.
Od vseh obiskanih jih je doslej 55 že umrlo, 21 pa jih je odšlo v dom. Na začetku se je v projekt vključilo 17 prostovoljk, danes pa jih je že 33, pri čemer se lahko pohvalimo tudi z dvema moškima.
Od vseh obiskanih živi v paru z zakoncem ali v izven zakonski skupnosti 738 oseb, nekaj pa jih živi z otroki, vnuki in drugimi. 338 oseb živi samih v hiši ali stanovanju in ti predstavljajo najbolj ogroženo skupino, saj ob spremembi zdravstvenega stanja kaj hitro lahko potrebujejo pomoč.
Kakovost bivanja je pri vseh obiskanih dokaj ugodna. Večina jih živi v lastnem stanovanju ali hiši, stanovanje v najemu ima le 28 oseb. Stanovanja so ustrezno opremljena, saj imajo vodo, sanitarije in ogrevanje.
Pomemben dejavnik za samostojnost je tudi osebno počutje. Ankete kažejo, da se povsem zdravih počuti 286 oseb, ki so praviloma mlajši. S starostjo pa se osebno počutje slabša in narašča potreba po dodatni pomoči, ki jo večinoma zagotavljajo svojci. V preteklem letu so 20 osebam enostavnejše oblike pomoči na domu, kot so druženje, pomoč pri nakupih, razna spremstva in podobna opravila, nudile tudi naše prostovoljke. Večina anketiranih prosti čas preživlja v domačem okolju, kjer jim prijetno sprostitev pomenijo tudi vrtnarjenje in pogosti stiki z otroki in bližnjimi sorodniki. Žal pa te možnosti nimajo vsi. Ankete namreč kažejo, da je skoraj četrtina starejših bolj ali manj osamljenih in prav tu nas čaka še mnogo dela.
Starejši imajo ne glede na starost še vedno določene želje in potrebe. Večina želi, da bi bile zagotovljene domske kapacitete. Kar 225 anketiranih pa je izrazilo željo, da bi deloval dnevni center za ljudi s spominskimi motnjami, saj bi tako marsikateri osebi z demenco in podobnimi težavami omogočili nadaljnje bivanje v domačem okolju. Nekaj pa jih je tudi izrazilo željo, da bi dobili center dnevnih aktivnosti za starejše.
Temelj našega dela je prostovoljstvo, s katerim bomo nadaljevali tudi v prihodnje, mlajše upokojence pa vabimo, da se nam pridružijo. Uradne ure imamo vsako prvo in tretjo sredo v mesecu, od 8.30 do 10.30 ure na sedežu društva.

IZLET PROSTOVOLJCEV

Nevenka Mandić Orehek

Kaj vemo o prostovoljstvu v društvu upokojencev? Prostovoljci delujemo na različnih področjih. V našem društvu poskrbimo za različne aktivnosti in pestro dogajanje. Nagrada za naše delo je občutek, da smo koristni, in zavedanje, da smo nekomu pomagali dvigniti kvaliteto življenja. Darujemo svoj čas, energijo, dobro voljo in ideje.

Osnova za dobro sodelovanje je vzajemno spoštovanje, česar pa smo prostovoljci v našem društvu vsekakor deležni. Ob koncu leta je vodstvo društva nam, prostovoljkam in prostovoljcem, pripravilo izlet v neznano.

Od okrog 70 vabljenih prostovoljcev se jih je na vabilo odzvala dobra polovica. Nekaterim ni ustrezal datum, drugi so imeli že druge načrte, tretji pa so morali varovati vnuke.

Tisti, ki smo si v četrtek, 2. decembra 2011, vzeli čas zase, smo ob 7. uri zjutraj zapustili megleno Škofjo Loko in se z avtobusom odpravili proti Štajerski. Po dveh postankih za kavo in malico smo prispeli v s

Foto: Zlata Ramovš

V ormoškem gradu

soncem obsijan Ormož.

Ogledali smo si grad, ki so ga zgradili ptujski grofje. Poslikave v prvem nadstropju gradu spadajo med najpomembnejše klasicistične poslikave v Sloveniji. V gradu sta zanimivi tudi poslikavi stropa, ki je sicer raven, zaradi poslikave pa deluje izbočeno. Takšna stropa, različno poslikana, sta v dveh sobanah. V eni od njih pari, ki imajo za sabo 50 let »pripravniškega staža«, obeležujejo zlate poroke.

Ogledali smo si muzej z novo urejeno zbirko arheološke dediščine Prlekije in Medžimurja. Ormož je bil poseljen že v bronasti dobi, okrog leta 2100 pr. n. št.. Arheologi so odkrili veliko dokazov o gradbeni, bivanjski ter celo kulinarični in pivski kulturi takratnih prebivalcev. Z vodenim ogledom zbirke smo dobili globlji vpogled v način življenja v prazgodovini, kot če bi si razstavljene eksponate ogledali sami.

Foto: Zlata Ramovš

Ogled arheološke zbirke v muzeju

Grad obdaja park, ki spada med lepše pejsažne nasade pri nas. V njem uspeva okoli 140 drevesnih vrst, med njimi mogočni hrasti ter jeseni, in nekaj eksotičnih vrst, kot sta tulipanovec in ginko.

Po ogledu gradu in muzejske zbirke ter sprehodu skozi park, ki so jih pospremile izčrpne razlage vodičke, smo se odpeljali čez mejo v hrvaško mestece Gornja Dubrava. Tam nas je v tamkajšnji gostilni čakalo pozno kosilo.

Ob instrumentalno-vokalni spremljavi dvočlanskega tria Aurora smo se zabavali, plesali in se družili. Med pogovorom smo slišali, da je naša prostovoljka Katarina Šegula prav na ta dan dopolnila 80 let. Odlično! Hitro smo se dogovorili z glasbeniki in že smo si podajali Katarino za njen solo ples.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Vrsta plesalk za solo ples s slavljenko Kati Šegula

Nadaljevanje s prejšnje strani

Podjetni domačini so poskrbeli, da smo nakupili še bučno olje, orehe, med ter sveže pečeni ržen in koruzni kruh. Zaradi dobre hrane, postrežbe in glasbe se je porodila zamisel, da bi se za naslednje martinovanje spet odpravili v Gornjo Dubravo. Dan v dobri družbi je hitro minil, saj drugače ne more biti. Prostovoljci smo veseli ljudje, ki smo pripravljeni sodelovati in pomagati, kadar je potrebno, in se zabavamo, če je zato le priložnost. Zapustili smo prijazne domačine in se odpravili proti domu. Bila je že noč, ko nas je dočakala deževna Škofja Loka. Cveti in Miru se še enkrat zahvaljujem za lepo vreme, odlično organizacijo in izvedbo izleta.

NAGRADA IN ČESTITKE PZDU GORENJSKE

NAGRADA IN ČESTITKE POKRAJINSKE ZVEZE DRUŠTEV UPOKOJENCEV GORENJSKE NAŠEMU GLASILU MI O SEBI

Cveta Škopelja

Na razpis Pokrajinske zveze društev upokojencev Gorenjske za financiranje vidnejših kulturnih prireditev je naše društvo prijavilo projekt glasila Mi o sebi. Na ta razpis se je prijavilo še pet društev.
Vloge smo obravnavali decembra 2011 na upravnem odboru Pokrajinske zveze DU Gorenjske. Po daljši razpravi smo se odločili, da bomo razpoložljiva sredstva razdelili med vse prijavljene vloge. Odboru sem sporočila tudi veselo novico, da smo na razpisu Zveze društev upokojencev Slovenije dobili prvo nagrado, saj je bilo naše glasilo razglašeno za najboljše, ker odstopa tako po tehnični plati kot tudi po vsebini. Naše društvo je prejelo velik aplavz in čestitke upravnega odbora Pokrajinske zveze društev upokojencev Gorenjske. Naj še dodam, da se dober glas o našem glasilu in zanimanje zanj širi v številna društva upokojencev po Sloveniji, saj ga s ponosom predstavljamo na najrazličnejših srečanjih.
Najlepša hvala Pokrajinski zvezi društev upokojencev Gorenjske, Zvezi društev upokojencev Slovenije, sponzorjem ter vsem članom društva, ki s prostovoljnimi prispevki velikodušno prispevate za tisk.

V A B I L O

Vljudno vas vabimo na redni letni
ZBOR ČLANOV, ki bo
v petek, 30. marca 2012, ob 16.00 uri
v Osnovni šoli Škofja Loka-Mesto.
Za prijetno razpoloženje
bo zapel naš MePZ **Vrelec.**
Pregledali bomo naše enoletno
delo in potrdili program dela za leto 2012.
Podelili bomo tudi priznanja članom društva.
Prosim, da se zbora članov udeležite
in se seznanite s problemi ter
uspehi delovanja našega društva.

Predsednik DU
Miro DUIĆ

EDO ERZETIČ – AFORIZMI

Laž nima le kratke noge, ampak tudi kratko pamet.
Kameleon: samec od kamele.
Vinjeta: vinjena ženska.
Župnik: skleda za župo.
Poštenjak: človek, ki je že umrl, ali pa se še ni rodil.
Največ dogodkov se zgodi – prepozno.
Ko ti gre humor na živce, si resno bolan.
Ko sem samo še v gatah, se ne pustim sleči.
Ne samo smejati, tudi jokati moramo skupaj.
Kar v mladosti diši, v starosti smrdi.
Ledeniki se topijo, ledene gore pa množijo.
S predsednikom države sva si enaka v ceni kruha.
Ne moreš se soočiti z lastno ritjo »iz oči v oči.«
Bog ni rešilna bilka, ampak rešilni čoln.
Se še ni rodil Slovenec, ki bi ob rojstvu zajodlal.
Ne drezaj v glasbo in politiko, če nimaš tam strica ali očeta.
Zaslužna priznanja so pripravljena, samo umreti še mora.

PRODAJNA KONFERENCA V IZOLSKEM HOTELU DELFIN

Cveta Škopelja

Dvodnevna konferenca HOTELA DELFIN iz Izole je potekala 1. in 2. februarja 2012. Dogodka se je udeležilo preko 400 predstavnikov pokrajinskih zvez in predstavnikov društev upokojencev Slovenije. Poleg osrednje prodajne konference je bilo vodstvo hotela oba dneva na voljo za pogovore s predstavniki posameznih pokrajinskih zvez in njenih društev po določenem časovnem razporedu. Glavni namen konference je bil udeležence seznaniti s poslovnimi rezultati preteklega leta ter novostmi na področju investicij in povečanja zasedenosti hotelskih kapacitet. Predvsem pa so udeležence pozvali, naj s predlogi in kritikami pomagajo izboljšati kvaliteto bivanja v hotelu in preživljanja prostega časa upokojencev.

Direktor hotela Branko Simonovič je prisrčno pozdravil vse udeležence srečanja in povedal, da bodo 27. aprila 2012 praznovali že 30. obletnico obstoja. Navzoče je s ponosom seznanil, da je hotel še vedno v 100 % lasti Zveze društev upokojencev Slovenije, kar je v današnjih časih tajkunstva resnično vredno pohvale. Dodal je še, da je bila zasedenost hotela v preteklem letu visoka, saj je znašala skoraj 90 %, želijo pa si, da bi bil hotel polno zaseden. Konec marca, ob skorajšnjem jubileju, bodo imeli že častitljivo trimilijonto nočitev.

Tako kot vsako leto je bil tudi letos januarja hotel zaprt, kar so, kot vedno izkoristili za gradbeno-obrtniška dela. Letos so širili ploščad zunanjega bazena, s čimer so povečali število ležalnih površin in dodatnih pergol. Za prihodnost pa je načrtov še veliko. Sedaj razpolagajo s 420 ležišči v eno- in dvoposteljnih sobah, vse imajo tuše in stranišča, telefon, TV sprejemnik, klimo in balkon. Na voljo so notranji bazeni in kopeli za plavalce ter neplavalce z ogrevano morsko vodo in zunanji bazen z ogrevano morsko vodo, ki je odprt od velike noči do oktobra. V brezplačno uporabo nudijo 120 novih ležalnikov. Ponudbo dopolnjujejo z bogatim programom. Vsako jutro je organizirana telovadba v bazenih, imajo veliko izbiro izletov, družabnih dogodkov, večerno glasbo. Poleg tega so gostom na razpolago še frizerski salon, kozmetični salon, fiziatrična ambulanta, aperitiv bar, garaža, balinišče, rusko kegljišče itd. Vsak upokojenec je deležen 10% popusta, če se izkaže s plačano članarino društvu, kateremu pripada. Zelo dobrodošla storitev je vsakodnevni brezplačni avtobusni prevoz z železniške postaje Koper do hotela in obratno za vse goste, ki se na počitnice pripeljejo z vlakom.

Foto: Zlata Ramovš

Hotel Delfin

Sodelujoči so v razpravi imeli nekaj manjših pripomb, večina razpravljalcev pa je bila s hotelom zadovoljna in ga je pohvalila, še posebej predstavniki društev, katerih skupine upokojencev sem organizirano zahajajo že veliko let ali celo desetletij. Pohvalili so prijaznost in uslužnost vodstva in osebja hotela ter nenehno skrb za razvoj, še posebej pa dejstvo, da je hotel ostal naš, upokojenski. Menili so, da je 100 % lastništvo nekaj edinstvenega ne le v Sloveniji, ampak tudi v Evropi.

Ob koncu konference je predstavnik Diners kluba predstavil plačilno kartico Diners. Priporočil je, da bi čim več upokojencev pričelo poslovati z njo, saj več ko bo imetnikov te plačilno-kreditne kartice, večje ugodnosti bodo in več jih bo. Velika prednost te kartice je, da se prvo leto kartica preizkuša povsem brezplačno, imetniki so nezgodno zavarovani, nudi možnost obročnega odplačevanja večinoma brez obresti, kar je uporabno pri večjih nakupih, npr. pri nakupu kurilnega olja. Z njo lahko imetniki dvigajo gotovino na bančnih avtomatih in še veliko drugih možnosti in ugodnosti.

EDO ERZETIČ – AFORIZMI

Res je, da imam velika ušesa, toda ne imejte me zaradi tega za osla.

Moja življenjska peščena ura je postavljena pokončno, da iz nje odteka pesek življenja enakomerno.

Sreča je izmuzljiva kot jegulja. Malokdaj rečemo – srečen sem, največkrat pa srečen sem bil?

Etos ni le stvar religije, ampak se tiče vsakega človeka, ki je že shodil in še ni pokopan.

KORISTNE INFORMACIJE

Društvo upokojencev Škofja Loka, Partizanska cesta 1

Uradne ure: sreda in petek od 8. do 12. ure
Tajništvo: 04/512 06 64 in 040 226 667
E-mail: drustvoupokojencev@siol.net

VABLJENI V NAŠO DRUŽBO

Cveta Škopelja

Veselimo se vsakega novega člana in vsake nove pobude za sodelovanje. Član društva lahko postane vsak upokojenec in njegov zakonec ali izven zakonski partner, čeprav sam ni upokojen, ter druga starejša oseba, ki izpolni pristopno izjavo. Vsak novi član se mora seznaniti s pravili društva v statutu, kjer so navedene njegove pravice in dolžnosti. Trenutno je v društvo vključenih 2.360 članov. Podatki kažejo, da je leta 2011 v primerjavi z letom 2010 število novih članov rahlo poraslo, žal pa je naraslo tudi število umrlih, medtem ko je število izstopov nekoliko nižje.
Društvo si članom stalno prizadeva ponuditi različne aktivnosti. V okviru dejavnosti društva je možnosti za kvalitetno preživljanje prostega časa starejših res veliko. Pridružite se nam. Zakaj bi samevali doma, če je življenje v družbi sovrstnikov lepše in pestrejše.

PREDVIDENE FINANČNE OBVEZNOSTI ČLANSTVA

- Članarina za leto 2012 ostane enaka, kot za leto 2011: **10,00** € (Od tega je 1,00 € namenjen za ZDUS in PZDUG.)
- Vpisnina za novega člana **2,00** €
- Članarina vzajemne samopomoči pri ZDUS (kdor želi) **10,00** €

  (Sklep o povišanju prispevka vzajemne samopomoči v letu 2012 je sprejel UO ZDUS na seji, 28.6.2011. Prispevek mora biti plačan do konca marca. Znesek posmrtnine se bo ponovno povečal leta 2013.)
- Po sklepu UO DU z 21. decembra 2011 lahko člani prostovoljno prispevajo za tiskanje glasila Mi o sebi.

SOCIALA - Starejši za starejše
in stanovanjska problematika
Vsako 1. in 3. sredo v mesecu od 9. do 11. ure
tel. 041 717 210

MERITVE krvnega tlaka, sladkorja in holesterola ter zdravstveno svetovanje
Vsako drugo sredo v mesecu
(razen julija in avgusta) od 8. do 10. ure

SLOVO OD UMRLIH ČLANOV

Od vseh umrlih članic in članov se bomo poslovili z društvenim praporom na pogrebu. Žalna zastava bo na dan pogreba in en dan pred tem razobešena na sedežu društva. Svojce umrlega prosimo, da o dogodku obvestijo tajnico društva Cveto Škopelja, na telefonsko številko 040 226 667 ali praporščaka Hinka Grobolška na telefonsko številko 051 380 724.

OBVEŠČANJE

Z obveščanjem članov bomo nadaljevali na ustaljen način,

- v glasilu Mi o sebi, ki izide 4x letno,
- v elektronskih novicah Od tu in tam 1x mesečno,
- preko elektronskega naslova drustvoupokojencev@siol.net,
- na oglasnih panojih,
- občasno z obvestili na Radiu Sora ob ponedeljkih v oddaji za upokojence med 11. in 12. uro,
- preko poverjenikov in članov,
- v prostorih društva v času uradnih ur.

MARINKINA KNJIŽNICA je odprta vsak ponedeljek od 14. 30 do 16.30 ure, vsako sredo in petek od 11. do 13. ure

Univerza za tretje življenjsko obdobje
Uradne ure: četrtek od 10. do 12. ure.
Telefon: 040 292 646 - v času uradnih ur.
E-mail: loka3univerza@gmail.com
http://univerza-tri-du-skofjaloka.si/

ZAVOD ZA ŠPORT
ŠPORTNA ZVEZA
ŠKOFJA LOKA

Podlubnik 1c
4220 Škofja Loka
T 04 515 70 70
zzs.loka@siol.net
www.zsport-skloka.si

Vabilo k sodelovanju v projektu
Očistimo Slovenijo 2012

Spoštovani!

V **petek, 24. marca 2012,** se bomo pridružili akciji Očistimo Slovenijo 2012.
Čistili bomo bližnjo okolico društva na področju bivše vojašnice in Kamnitnik.

Vabimo Vas, da se akciji pridružite in se čim prej prijavite v prostorih društva
ali na e-naslov loka3univerza@gmail.com

Prijave so potrebne zaradi boljše organizacije dela.

Lučka Langerholc
organizator socialne mreže

Pomoč na domu

Sveti Duh 177, 4220 Škofja Loka
mobi: 040 507 808
e-mail: langerholcl@yahoo.com

Ponudba Hranilnice LON

Potrošniški in stanovanjski krediti

z **daljšimi** ročnostmi, **različnimi** oblikami zavarovanj in **ugodnimi** obrestnimi merami

Starost ob poplačilu kredita je lahko 78 let!

Plačilo položnic

provizija plačila ene položnice le **0,79 EUR**

Varčevanja in depoziti

najboljša obrestna mera – **do 5,00 %**

Paket dobrodošlice

- **brezplačno** vodenje računa (prvo leto)
- **brezplačni** dvigi gotovine na vseh bančnih avtomatih po Sloveniji
- **brezplačna** pristopnina na elektronsko banko *e*LON
- 10 položnic **brez plačila** provizije
- **dodatek 0,10 %** k **obrestni meri** pri sklenitvi novega depozita
- **brezplačni** trajni nalogi in direktne bremenitve

Ob odprtju računa vam podarimo tudi posebno darilo.

Oglasite se v naši poslovni enoti – z obiskom lahko le pridobite.

Poslovna enota **Škofja Loka**, Kapucinski trg 2, **T. 04 28 00 791**

www.lon.si

HRANILNICA LON 20 LET
Bančništvo na Ljubezniv Oseben Način

Raznašalci glasila Mi o sebi

Marjan Baričič

Jožica Bergant

Majda Bernard

Meri Bozovičar

Anka Cegnar

Francka Čemažar

Nada Čuk

Martina Eržen

Majda Galovič

Hinko Grobolšek

Angelca Hafner

Mimi Jamnik

Julija Jenko

Rafael Kavčič

Tončka Langerholc

Marinka Logar

Milena Marguč

Marinka Mesec

Maruša Mohorič

Anica Onufrija

Irena Pešelj

Marija Petemelj

Marjanca Pleško

Špela Polajnar

Jelka Selak

Marija Smolej

Marica Sorčan

Zdenka Stanonik

Kati Šegula

Dragica Šuštar

Nežka Trampuš

Marinka Volčjak

Anica Zilherl

Poverjeniki za članarino in obdaritve

Majda Bernard

Anka Cegnar

Francka Čemažar

Martina Eržen

Hinko Grobolšek

Angelca Hafner

Mimi Jamnik

Julija Jenko

Rafael Kavčič

Tončka Langerholc

Anica Onufrija

Irena Pešelj

Marija Petemelj

Marjanca Pleško

Jelka Selak

Marica Sorčan

Cveta Škopelja

Dragica Šuštar

Marinka Volčjak

Anica Zilherl

Evropsko leto prostovoljstva 2011

Društvo upokojencev je naš drugi dom

Prikaz področij dela in predstavitev prostovoljcev, ki s svojim delom omogočajo številne aktivnosti našega društva.